ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 152]

— Ἀλλὰ ἀπατᾶσαι, παιδί μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ θεῖός σας... Ὁ Καστέρας δὲν ἐπανῆλθεν ἀκόμη, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανέλθῃ οὔτε αὔριον οὔτε μεθαύριον.

— Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ μακράν; ἠρώτησεν ἡ κυρία, ἥτις τον εἶχε προσκαλέσῃ νὰ πλησιάσῃ.

— Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν πατρίδα.

— Τί λές, παιδί μου; Ὦ τὰ τσαμένα! . Μὰ εἰξεύρει ὁ θεῖός σας ὅτι ἔρχεσθε νὰ τον εὑρῆτε; Ποτὲ δὲν μας εἶπε τίποτε διὰ σᾶς μάλιστα δὲν εἰξεύρομεν ἂν εἶχεν ἀνεψιούς.

Ὁ Ἰωάννης ἐξήγησεν εἰς τὴν κυρίαν ὅτι ἔγραψαν εἰς τὸν θεῖόν των, ἀλλ' ὡς φαίνεται δὲν θὰ ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς των, διότι τὰς ἔστελλον εἰς τὸ Ἀλγέριον. Διηγήθη καταλεπτῶς ὅσα εἶχον ὑποφέρῃ κατὰ τὰς διαφόρους περιπλανήσεις των διὰ νὰ τον ἀνακαλύψουν, καὶ πῶς τέλος ἀφ' οὗ τον ἀνεκάλυψαν, τὸν κυνηγοῦν ἕνα μῆνα καὶ δὲν δύνανται νὰ τον ἐπιτύχουν.

« Πραγματικῶς αὐτὸς ὁ διαβολοκαστέρας δὲν πιάνεται, ποτὲ δὲν κάθεται εἰς ἕνα μέρος.

— Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σας ξεφύγῃ, εἶπεν ἄλλος τις κύριος. Ἀφ' οὗ φονεύσῃ τὸν λέοντα, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐπανέλθῃ ἐδῶ.

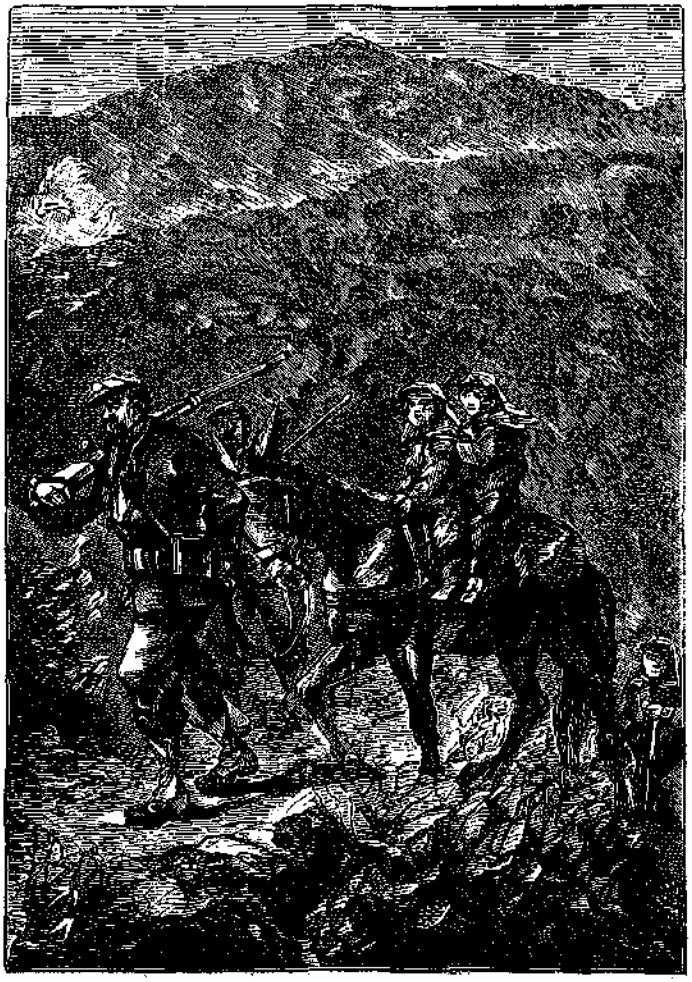

«Το μικρον κερβανιον εξεκινησε» (Σελ. 163)

— Ἐκτὸς τούτου, εἶπεν ἄλλος τις ἀξιωματικός, εἰμποροῦμεν νὰ στείλωμεν αὔριον τὸ πρωὶ δύο ἄνδρας, νὰ εἴπουν εἰς τὸν Καστέραν ὅτι οἱ ἀνεψιοί του ἔφθασαν ἐδῶ καὶ τον περιμένουν καὶ τότε θὰ ἐπανέλθῃ πολὺ ταχύτερον.

— Ἀλλὰ πιστεύω τὰ παιδία ἔρχονται ἀπὸ τὴν Βάτναν διὰ τοῦ λεωφορείου, εἶπεν ἡ κυρία, καὶ ἀφ' οὗ ἔφθασαν δὲν ἔφαγον τίποτε, θὰ πεθαίνουν τῆς πείνας τὰ τσαμένα! Ἐλᾶτε, παιδάκια μου, μαζί μου νὰ βάλετε τίποτε 'ς τὸ στόμα σας νὰ πιαστῇ ἡ καρδιά σας. Μόνον δὲν εἰξεύρω πῶς θὰ το καταφέρω νὰ σας βάλω νὰ κοιμηθῆτε ἀπόψε.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, κυρία Λεροῆ! εἶπεν ἀξιωματικός τις. Ἀφ' οὗ ὁ Καστέρας ἔχει τὸ δωμάτιόν του εἰς τοῦ διοικητοῦ, διατί τάχα νὰ μὴ στηθοῦν τρεῖς κλῖναι πλησίον τῆς κλίνης τοῦ θείου των; Ὁ διοικητὴς βεβαίως θὰ εὐχαριστηθῇ, καὶ ὁ Καστέρας ὅταν ἐπανέλθῃ θὰ εὑρεθῇ διὰ μιᾶς, μέσα εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

— Πραγματικῶς, κύριε Γαθέλμε. Ἀναλάβετε, σᾶς παρακαλῶ, νά το ἀναφέρετε εἰς τὸν διοικητὴν καὶ νὰ δώσετε τὰς ἀναγκαίας διαταγάς. Ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω νά τους δώσω νὰ φάγουν κάτι τι καὶ ἔπειτα σᾶς τους στέλλω μὲ τὸν Λακλῆν.

Τά παιδία δὲν ἠδύναντο νὰ σταθοῦν ὄχι τόσον ἐκ τῆς πείνης, ὅσον ἐκ τοῦ κόπου. Ἐκ τῆς Βάτνας εἶχον ἐκκινήσῃ τὸ πρωὶ περὶ τὰς τέσσαρας· ὅλην τὴν ἡμέραν ἐβασανίσθησαν ὑπὸ τοῦ φλογεροῦ ἡλίου καὶ τοῦ πνιγηροῦ κονιορτοῦ. Ὥστε εἶδαν καὶ ἔπαθαν ὡς νὰ τελειώσῃ τὸ ἄφθονον καὶ ὀρεκτικώτατον συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καλέσῃ αὐτοὺς ἡ κυρία Λεροῆ.

Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐνόησαν πῶς εὑρέθησαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ διοικητοῦ· μόλις ἠσθάνθησαν ὅτι ἀνέβησαν μεγάλην κλίμακα καὶ ἐξεδύθησαν ὅπως ὅπως, ἐπλάγιασαν καὶ μόλις ἐστήριξαν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ παρευθὺς ἀπεκοιμήθησαν ὕπνον βαθύτατον.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐκοιμῶντο ἀκόμη ὅτε ἦλθε στρατιώτης ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνωτάτου διοικητοῦ, ὅστις ἐπεθύμει νά τους ἴδῃ διότι ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Βάτναν χάριν ὑπηρεσίας.

Ὁ Ἰωάννης ἠγέρθη παρευθύς, ἐξύπνησε τοὺς ἀδελφούς του καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν καὶ τὰ τρία παιδία ἠκολούθουν τὸν στρατιώτην καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ διοικητήριον. Ὁ διοικητὴς ἦτο ἀνὴρ βραχύσωμος, ἰσχνότατος καὶ μελαψός.

Τὰ παιδία ἐχαιρέτισαν μετὰ σεβασμοῦ τὸν ἀνώτατον ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ ὅστις εἶπε πρὸς αὐτὰ μετὰ φωνῆς ἐντόνου :

« Ὁ λοχαγὸς Γαθέλμος μοῦ ὡμίλησε διὰ σᾶς. Ὡς φαίνεται θὰ ὁμοιάζετε τὸν θεῖόν σας! καλὸν σημεῖον! Ἕως νὰ ἐπανέλθῃ, εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ σὰν 'ς τὸ σπίτι σας! Διέταξα δύο ἄνδρας νὰ ὑπάγουν εἰς τοὺς Βενιμπουσλιμάν, ὅπου μένει ὁ Καστέρας, νά του δώσουν εἴδησιν ὅτι ἤλθετε. Καὶ τώρα, ὥρα σας καλή!

— Ὦ! κύριε διοικητά, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἀφ' οὗ εὐαρεστεῖσθε νὰ στείλετε δύο ἀνθρώπους νὰ δώσουν εἴδησιν εἰς τὸν θεῖόν μας, ὁότε μας τὴν ἄδειαν νὰ 'πάγωμεν μαζί των.

— Νὰ 'πᾶτε μαζί των! Ἐτρελλάθης! Κάτι μου βράζεσαι! Καὶ ἂν τυχὸν ὁ Καστέρας δὲν εἶνε εἰς τοὺς Βενιμπουσλιμάν, μήπως ἔχετε σκοπὸν νά τον κυνηγήσετε εἰς τὸ Βοὺ Ἰζέλ;

— Καὶ διατί ὄχι; ἀφ' οὗ θὰ 'πάγουν οἱ ἄνθρωποί σας.

— Μὰ τὸ ναί, ὡραῖος λόγος! Μωρὲ σὺ εἶσαι ἀτρόμητος. Σὲ συγχαίρω, μ' ἀρέσει τὸ θάρρος σου! Ἄκουσε λοιπόν, παιδί μου! φρονιμώτερον εἶνε νά τον περιμένετε ἐδῶ τὸν θεῖόν σας· ἀλλ' ὅμως, ἂν σὺ προτιμᾷς νὰ 'πᾷ' νά τον εὕρετε, πηγαίνετε, παιδιά μου, μὲ 'γειά σας μὲ χαρά σας. Θά σας δώσω μάλιστα ἓν κτῆνος, μίαν ἡμιόνον, διότι τὰ βουνὰ εἶνε δύσβατα, κακοτοπιὰ φοβερή. Τὸ λοιπὸν ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ εἶσθε ἕτοιμοι, θὰ ἔλθουν νά σας πάρουν οἱ δύο ἄνδρες μὲ τὸ κτῆνος. Καλόν σας κατευόδιον καὶ καλὴν ἐντάμωσιν, παιδί μου.»

Ὁ Ἰωάννης ηὐχαρίστησε τὸν διοικητὴν μετὰ συγκινήσεως, καὶ μετέβη νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν κυρίαν Λεροῆ, ἥτις ὡς ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἰωάννου ἀνεκραύγασε:

«Δὲν θὰ εἶνε μὲ τὰ σύγκαλά του ὁ κύριος διοικητής! μ' αὐτὴ τὴ λαύρα! Ἀμ' θὰ σκάσετε, παιδιά μου. Τάχα δὲν εἰμπορεῖτε νὰ περιμένετε ἐδῶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας; Δέν σας φθάνουν ὅσα ἔχετε ὑποφέρῃ ἕως τώρα, μόνον θέλετε καὶ ἄλλους κόπους καὶ ἄλλας κακουχίας; »

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐπέμενε.

«Μὰ τότε λοιπὸν ἄφησέ μου τοὐλάχιστον τὸν Μιχαλάκην καὶ τὸν Φραγκίσκον, καὶ πήγαινε σὺ μόνος σου, ἀφ' οὗ καὶ καλὰ ἐπιμένεις νὰ φύγῃς. Σὺ ἀντέχεις περισσότερον, καὶ ἔπειτα τί τους θέλεις μαζί σου, νά τους ἔχῃς βάρος περιττόν;»

Ὁ Ἰωάννης ἐδίστασεν ὀλίγον· ἀλλ' εὐθὺς διενοήθη ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀποχωρισθῇ τοὺς ἀδελφούς του ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος ἐδήλωσαν ὅτι θέλουν νὰ συνοδεύσουν τὸν ἀδελφόν των καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ μείνουν.

«Μὰ τί παιδιὰ εἶν' αὐτά! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Λεροῆ ἀγανακτήσασα. Ἐν τούτοις ὅμως παρέθεσεν εἰς αὐτὰ πρόγευμα λαμπρότατον καὶ παρεγέμισε τὰ θυλάκιά των διαφόρων εἰδῶν τρόφιμα.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦλθον οἱ δύο στρατιῶται μετὰ τῆς ἡμιόνου καὶ ἡ κυρία Λεροῆ παρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς νὰ προσέχουν τὰ παιδία καὶ νὰ μή τα ἀποχωρισθοῦν ἂν δέν τα παραδώσουν εἰς χεῖρας τοῦ θείου των.

«Ἤκουσες, Χαφούρ; εἶπε πρὸς ἕνα τῶν στρατιωτῶν.

— Μείνετε ἥσυχη, κυρία, εἶπεν ὁ Χαφούρ, μετὰ τρόπου ἀποτόμου, μείνετε ἥσυχη. Τέσσερα θᾶχωμε τὰ μάτιά μας».

Καὶ τὸ μικρὸν κερβάνιον ἐξεκίνησε καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν ἔξω τοῦ φρουρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΑΛΣΠΗ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ!

Ὁ Χαφοὺρ δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶχε τοὺς τρόπους τραχεῖς καὶ ἐξωτερικὸν ἀγριωπόν. Ἦτο δὲ στρατιώτης ἐξαίρετος, ὑπηρετῶν τριάκοντα ἔτη ἐν τῷ στρατῷ, ἐξ ὧν ὑπὲρ τὰ εἰκοσιπέντε ἐν τῇ Ἀφρικῇ· εἶχε πολεμήσῃ εἰς διαφόρους μάχας καὶ εἶχεν ἓξ πληγάς.

Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσετε, πῶς ἦτο ἁπλοῦς στρατιώτης αὐτὸς ὁ τόσον ἀνδρεῖος πολεμιστής; Διατί; διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, διότι ἦτο ἀναλφάβητος καὶ πείσμων, φιλόνικος καὶ φίλερις καὶ ὀλίγον τι οἰνόφλυξ, ὅ ἐστι τὸ ἔτσουζε. Εἶχεν ὅμως καὶ μίαν χάριν πολύτιμον, καὶ ἕνεκα τούτου ὁ διοικητής τον διέταξε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ἀδελφοὺς Καστέρας, εἴξευρε κατὰ βῆμα ὅλα τὰ βουνὰ καὶ τὰς διαφόρους ἀτραποὺς καὶ ἐλάλει τὴν Ἀραβικὴν ὡς Ἄραψ.

Ἡ μικρὰ ἐκδρομὴ πρὸς τοὺς Βενιμπουσλιμὰν δὲν ἤρεσκε βεβαίως εἰς τὸν γενναῖον Χαφοὺρ καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη ὅτε διέβησαν τὴν πύλην τοῦ φρουρίου· διότι ὁ Χαφοὺρ εἶπε πρὸς τὸν συνοδοιπόρον του στρατιώτην μετὰ πολλῆς ἀγανακτήσεως.

« Μωρὲ χαρὰ 'ς τὴν ἀγγαρεία! Τί του κατέβηκε νὰ μᾶς τα φορτώσῃ αὐτὰ τὰ κουταβάκια· διὰ παραμάνες θά μας 'πῆρε ὁ κῦρ διοικητής, ἔτσι μου φαίνεται».

Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ηὔξησεν ἡ ἀγανάκτησις τοῦ καπετὰν Χαφοὺρ, ὅτε ἔφθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνουν τὰς ἀτραποὺς, αἵτινες εἶνε πρᾶγμα ἐξαίσιον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ ἀπαίσιον εἰς τοὺς πόδας.

Ἐνίοτε ἡ ἀτραπὸς ἐξετείνετο χαρίεσσα καὶ κατάσκιος ὑποκάτω τοῦ θόλου τῶν πυκνοφύλλων κέδρων· ἀλλὰ συχνότερον ἦτο τραχεῖα, πετρώδης, ἀγρία εἰς τὸ πλευρὸν βράχου ἀποτόμου διὰ μέσου σωροῦ πετρῶν καὶ βράχων. Ὅσον ἀνέβαινον, ἡ χώρα ἐφαίνετο γυμνοτέρα, ἡ βλάστησις ἐξηφανίζετο καὶ μόλις ἐφαίνοντο ὀλίγαι τινὲς πίτυς καὶ ψωραλέοι θάμνοι. Ὁ δὲ καύσων ἦτο ἀφόρητος.

Καὶ ὅμως ὁ Ἰωάννης τόσην προθυμίαν εἶχε νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς Βενιμπουσλιμάν, ὥστε ἠγανάκτει σφόδρα ὁσάκις ὁ καπετὰν Χαφοὺρ ἔδιδε τὸ πρόσταγμα νὰ σταθμεύσουν πρὸς ἀνάπαυσιν· μάλιστα δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ ἅπαξ κἂν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ κτήνους, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν πορείαν παρηκολούθει πεζός, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ καπετὰν Χαφοὺρ ἐθαύμασε τὴν καρτερίαν τοῦ μικροῦ ἥρωος.

Τέλος, περὶ ὥραν 4 μ. μ., ἀφ' οὗ ὑπερέβησαν βράχον ἀπόκρημνον καὶ ὄρθιον, ἔφθασαν εἰς τὸ Σεμουρᾶ, τὸ χωρίον τῶν Βενιμπουσλιμάν.

Τὸ χωρίον τοῦτο κεῖται ἐπὶ βράχου καὶ ἔχει ἀθλίους οἰκίσκους· οἱ δὲ κάτοικοι ἐφαίνοντο μακρόθεν, καθήμενοι ἐπάνω εἰς τὰ δώματα τῶν οἰκίσκων των.

Ὁ πάρεδρος τοῦ χωρίου ἄνθρωπος παχὺς καὶ χυδαῖος, φορῶν βουρνούζιον κατεσχισμένον, ἔσπευσεν ἀσθμαίνων καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ξένους ὅτι εἶδε τὸν καπετὰν Καστέραν τὴν προτεραίαν, καὶ ὅτι ἦτο εἰς τὸ Βοὺ Ἰζέλ.

Ἡ εἴδησις αὕτη δὲν κατέβαλε τὸ θάρρος τοῦ Ἰωάννου, καίτοι ἦτο ἐξηντλημένος ἐκ τῆς πορείας καὶ κατάκοπος, ἀλλ' ὅμως ἐδιπλασίασε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ καπετὰν Χαφοὺρ.

« Δὲν καθόμαστε ἐδῶ νὰ φᾶμε λιγουλάκι καὶ νὰ πλαγιάσωμε; εἶπε πρὸς τὸν καπετὰν Χαφοὺρ ὁ συστρατιώτης του.

— Ἀμ' δέ; εἶπεν ὁ καπετὰν Χαφοὺρ· μὲ τά σωστά σου τὰ λὲς ἢ χωρατεύεις; Ἂς κρατήσῃ διὰ τὴ μούρη του ὁ κῦρ πάρεδρος τοὺς σαπιοκουρμάδες του καὶ τὰ σαπιοπαξημάδια του. Ὁ καπετὰν Χαφοὺρ δὲν εἶνε ἀπὸ 'κείνους ποῦ τρῶνε ὅ τι βρεθῇ 'μπροστά τους. Ἔλα νὰ φύγωμε ἀπὸ 'δῶ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, καὶ ξέρω ἐγὼ 'μισὴ ὥρα πάρα πέρα ἀπὸ 'δῶ ἕνα κτῆμα, καὶ 'κεῖ θαὔρωμε φίλους, ποὺ θά μας περιποιηθοῦν τοὐλάχιστον σὰν χριστιανούς. Λοιπὸν *ἐεμπρόος μάαρρρρς*! καὶ γρήγορα λιγάκι νὰ φθάσωμεν 'ς τὸν Ἅγιο Φίλιππο 'νωρίς, νὰ προφθάσωμε νὰ δειπνήσωμε.»

Ὁ Ἰωάννης ἠγέρθη εὐθὺς καὶ ἠκολούθησε τοὺς δύο στρατιώτας καὶ τοὺς δύο ἀδελφούς του, οἵτινες ἐξηκολούθουν νὰ κάθηνται ἐπὶ τοῦ κτήνους.

Ὁ δὲ χονδρὸς πάρεδρος οὐδὲ εἶπε κἂν εἰς αὐτοὺς νὰ μείνουν, τοὐλάχιστον διὰ τὰ μάτια!

Μετὰ μίαν ὥραν, ἀφ' οὗ ἤδη εἶχε δύσῃ ὁ

ἥλιος καὶ ἐπλησίαζεν ἡ ἑσπέρα, ὁ Ἰωάννης διέκρινεν οἰκοδόμημα τετράγωνον ὅπερ ὡμοίαζεν ὡς φρούριον· ἦτο τὸ κτῆμα Ἅγιος Φίλιππος. Εἶχε μικρὸν λαχανόκηπον καὶ καρποφόρα δένδρα, μικρὸν δάσος φοινίκων, καὶ σειρὰ εὐκαλύπτων ἐσκίαζε τὸν κῆπον καὶ ἐκώλυε τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου ἔρρεεν ὁ Οὐὲδ ἐλ Ἀβιάδ, ποτάμιον εὐεργετικώτατον, καὶ ἑκατὸν βήματα μακρὰν ἦτο νερόμυλος.

Ὅπως εἴχεν ὑπολογίσῃ ὁ καπετὰν Χαφούρ, τὸ κερβάνιον εἰσήρχετο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ κτήματος ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡτοιμάζετο νὰ καθίσῃ εἰς τὸ δεῖπνον ὁ κύριος τοῦ κτήματος μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ ὑποδοχὴ ἔγινεν ἐγκάρδιος ὄχι μόνον διότι ὁ καπετὰν Χαφοὺρ ἦτο φίλος τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν γένει οἱ Ἀλγερῖνοι εἶνε ἄνθρωποι φιλόξενοι. Ἡ τράπεζα ἦτο μεγάλη καὶ ἐχώρεσαν εὐκόλως καὶ οἱ πέντε ξένοι. Τὸ δεῖπνον ἦτο ἐξαίρετον.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐν ᾧ ἡ οἰκοδέσποινα ἔστρωνε διὰ νὰ κοιμηθοῦν οἱ ξένοι, ὁ καπετὰν Χαφοὺρ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην:

«Ἔ! τί λές, παλληκάρι μου, εἶνε ἐδῶ δροσερώτερα παρὰ 'ς τὸ ἄλλο χωριὸ τοῦ κὺρ παρέδρου; ἔ;

— Ὦ, μάλιστα, πολὺ δροσερώτερα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης.

— Δὲν θὰ μου ἐκακοφαινότατε ἂν μου ἔδιναν μία αὐστηρὰ διαταγὴ νὰ μείνω ἐδῶ μαζὶ μὲ τοὺς καλοὺς φίλους μου, παρὰ νὰ γυρίζω ἀπάνω 'ς αὐτὰ τὰ κατσάβραχα, νὰ μου καίῃ ὁ ἥλιος τὸ λαρύγγι σὰν νὰ εἶχα καταπιῇ ἕνα κομμάτι σίδερο πυρωμένο.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἐμειδίασε.

— Τὸ λοιπόν, νὰ τί θὰ γίνῃ, εἶπεν ὁ καπετὰν Χαφοὺρ, ὁ φίλος μας Μορέλης θὰ σας κρατήσῃ ἐδῶ 'ς τὸν Ἅγιον Φιλιππον τοὺς τρεῖς σας καὶ τὸ σκύλο σας, καὶ ἐγὼ μὲ τὸ σύντροφό μου θὰ πᾶμε ναῦρωμε τὸν θεῖόν σας. Οἱ δύο μας θὰ πᾶμε γρηγορώτερα, ἐν ᾧ ἂν σᾶς ἔχωμε καὶ σᾶς μαζί μας δὲν θὰ τελειώσωμε ποτέ. Σήμερα εἶνε ἡ πρώτη 'μέρα καὶ τὰ 'κατάφερες κουτσὰ 'στρκβά ἀμ' αὔριο δέν μου λές τί θὰ κάνῃς; Ἔπειτα ἀπὸ μιᾶς ὥρας πορεία ἢ θὰ σταθοῦμε νὰ ξεκουρασθῇς ἢ θὰ σε 'πᾶμε 'ς τὸν ὦμο. Σὺ δὲν ξέρεις τί κακοτοπιὰ εἶνε ἐδῶ. Τὸ καλλίτερον λοιπὸν εἶνε νὰ μας περιμένετε ἐδῶ, καὶ ὁ κὺρ Μορέλης θὰ σας περιποιηθῇ.

— Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ τὸν κύριον Μορέλην, εἶπεν ὁ Ἰωάννης ἡσύχως, τὸν εὐχαριστῶ, ἀλλὰ ἔχω ἀπόφασιν νὰ σας ἀκολουθήσω.

— Κύτταξε 'κεῖ! Ἐγὼ θέλω νὰ σου κάνω καλὸ καὶ σὺ καμαρώνεις.

— Εἶμαι συνηθισμένος καὶ 'ς τὴν κακοπάθεια καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Ἡμεῖς δὰ ὑπεφέραμε κᾶν καὶ κᾶν, καὶ τώρα πού μας ἔμεινε ὀλίγων ὡρῶν δρόμος διὰ νὰ εὕρωμεν τὸν θεῖόν μας, τώρα θὰ σταματήσωμεν; Αὐτὸ δὲν γίνεται, καπετὰν Χαφοὺρ.

— Τὸ λοιπὸν θέλεις καὶ καλὰ νὰ μας ἀκολουθήσῃς;

— Βέβκια, βέβαια, καπετὰν Χαφοὺρ.

— Ἀφ' οὗ το θέλεις' ἄς γίνῃ», εἶπεν ὁ καπετὰν Χαφοὺρ ὀργίλος.

Ὁ κὺρ Μορέλης προσεπάθησε νὰ μεταπείσῃ τὸν Ἰωάννην, ἀλλὰ μάταιος ὁ κόπος του.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο ἀμετάπειστος.

« Μπᾶ! ἄς τον, κὺρ Μορέλη! εἶπεν ὁ καπετὰν Χαφοὺρ ὑποκρινόμενος ἀδιαφορίαν· ἄς το τὸ παιδί, τοῦ κάκου 'πᾶνε τὰ λόγια σου, τὸ κεφάλι τους δὲν γυρίζει, τέτοιοι εἶνε αὐτοί.»

Καὶ ἀνάψας τὴν καπνοσύριγγά του ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν μετὰ τοῦ κὺρ Μορέλη.

Ὁ δὲ Ἰωάννης βεβαιωθεὶς ὅτι θὰ συνοδεύσῃ τοὺς στρατιώτας, ἀνέβη μετὰ τῶν ἀδελφῶν του εἰς τὸ δωμάτιον νὰ πλαγιάσουν.

Ὅλην νύκτα ἐκοιμήθησαν ὕπνον ἥσυχον.

Τὴν δ' ἐπιοῦσαν πρωὶ πρωὶ ἐξύπνησεν· ἀλλ' ἡ οἰκία ἦτο ἡσυχωτάτη, οὐδὲ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἠκούετο. Κατέβη σιγὰ σιγά, ἀλλὰ πάντες εἶχον μεταβῇ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἀλλ' οἱ δύο στρατιῶται ποῦ εἶνε;

Ζητεῖ δεξιά, ἀριστερά, παντοῦ, ἀλλὰ δὲν βλέπει ψυχήν.

Τρέχει εἰς τὸν στάβλον, ἀλλὰ τὸ κτῆνος δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐρωτᾷ τὸν ὑπηρέτην τοῦ στάβλου καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ὅτι οἱ στρατιῶται ἀπῆλθον.

«Δὲν εἶνε ἀκόμη ἕνα τέταρτο ὅπου ἐξεκίνησαν, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ στάβλου· ἂν θέλετε νὰ τους προφθάσετε ἔχετε καιρόν. Τρέξετε καὶ θὰ τους προφθάσετε.

Τότε ὁ Ἰωάννης ἐνόησε διατί χθὲς ὁ καπετὰν Χαφοὺρ αἴφνης ἐφάνη ὅτι παραδέχεται τὴν πρότασιν τοῦ Ἰωάννου. Ὁ πονηρὸς τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τον ἀποκοιμήσῃ!

« Ἄχ! τί μου ἔκαμαν; ἀνεφώνησε μετὰ δακρύων τὸ ἄμοιρον παιδίον, καὶ διὰ μιᾶς ἀνέβη, ἐξύπνησε τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς ἐβοήθησε νὰ ἐνδυθοῦν καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς:

« Γρήγορα νὰ τους προφθάσωμε! οἱ στρατιῶται ἐξεκίνησαν. Ἐμπρός, παιδιά.

— Καὶ τὸ μουλάρι; τὸ ἐπῆρε μαζί του ὁ καπετὰν Χαφοὺρ; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Τὸ λοιπὸν θὰ 'πᾶμε πεζοί;

— Ναί. »

Ὁ Φραγκίσκος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ θὰ ἐπροτίμα ἀναμφιβόλως νὰ κάθηται καὶ σήμερον ὅπως χθὲς εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ κτήνους. Ὅπως δήποτε δὲν ἀπέδειξε δυσαρέσκειαν καὶ κατέβη μετὰ τοῦ Μιχαλάκη καὶ τοῦ Ἰωάννου.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ τρία παιδία ἐξεκίνησαν, ἀφ' οὗ πρῶτον παρεκάλεσαν τὸν ὑπηρέτην τοῦ στάβλου νὰ εὐχαριστήσῃ ἐξ ὀνόματός των τὸν κὺρ Μορέλην διὰ τὴν φιλοξενίαν. Ὁ δὲ Ἀλῆς, ὅστις εἶχε διανυκτερεύσῃ εἴς τινα γωνίαν τῆς αὐλῆς, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος διότι εἶδε τοὺς μικρούς του κυρίους, προέτρεχε πηδῶν μεγάλα πηδήματα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN(

ΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΔΗ

Ὁ Βοὺ Ἀκᾶς, σείχης τῆς Ἀλγερίας, ἀκούσας ὅτι εἰς *καδῆς* αὐτοῦ ἐδίκαζε μὲ δικαιοσύνην Σολομῶντος πᾶσαν ὑπόθεσιν παρουσιαζομένην πρὸς αὐτόν, ἀπεφάσισε νὰ κρίνῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἂν ὅσα διεδίδοντο περὶ τοῦ καδῆ ἐκείνου ἦσαν ἀληθῆ.

Ἐνδυθεὶς ὡς κοινὸς ἀλγερῖνος διεθύνθη ἄοπλος καὶ ἄνευ ἀκολουθίας ἱππεύων ἕνα ἐκ τῶν ἵππων του εἰς τὸ χωρίον ὅπου εὑρίσκετο ὁ καδῆς. Ἐν ᾧ εἰσήρχετο εἰς αὐτό, χωλός τις ἥρπασε τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματός του ζητῶν ἐλεημοσύνην ἐν ὀνόματι τοῦ Προφήτου· Ὁ Βοὺ-Ἀκᾶς τῷ ἔδωκεν ἓν νόμισμα, ἀλλ' ὁ ἐπαίτης δὲν ἀφῆκε τὸν μανδύαν του.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ σείχης. Δὲν σοῦ ἔδωκα ἐλεημοσύνην;

— Ὁ νόμος δὲν λέγει μόνον: «Δῶσε ἐλεημοσύνην εἰς τὸν ἀδελφόν σου», ἀλλὰ: «κάμε εἰς αὐτὸν ὅ,τι σοὶ εἶνε δυνατὸν νὰ πράξῃς.»

— Λοιπὸν τί ζητεῖς;

— Σήμερα εἶνε πολὺ πλῆθος εἰς τὴν πόλιν διότι εἶνε ἡμέρα ἀγορᾶς. Ἠμπορεῖς νὰ σώσῃς ἓν δυστυχὲς πλάσμα ὡς ἐγώ, καὶ μὴ μὲ ἀφήσῃς νὰ καταπατηθῶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ἄλογα, τὰς ἡμιόνους καὶ τὰς καμήλους αἱ ὁποῖαι καταπλημμυροῦν τοὺς δρόμους.

— Καὶ πῶς ἠμπορῶ νὰ σὲ σώσω;

— Ἄφησέ με ν' ἀναβῶ εἰς τὸ ἄλογόν σου, ἀπὸ 'πίσω σου, καὶ καταίβασέ με εἰς τὴν ἀγορὰν ὅπου ἔχω δουλειάν.

Ὁ Βοὺ-Ἀκᾶς συγκατετέθη, καὶ ἀφιππεύσας ἐβοήθησε τὸν χωλὸν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν ἵππον του.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὴν ἀγοράν.

— Ἐδῶ δὲν ἤθελες νὰ ἔλθῃς; ἐρωτᾷ ὁ σείχης.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ χωλός.

— Λοιπὸν καταίβα.

— Καταίβα σύ.

— Ἐγὼ νὰ καταβῶ; διατί;

— Διὰ νὰ μοῦ ἀφίσῃς τὸ ἄλογον.

— Νὰ σοῦ ἀφίσω τὸ ἄλογόν μου; ἔλα 'ς τὰ σωστά σου!

— Τί σωστά μου καὶ λειψά μου; Μάθε ὅτι εἴμεθα εἰς τὴν πόλιν τοῦ δικαίου καδῆ καὶ ὅτι ἂν φέρωμεν τὴν δίκην εἰς αὐτὸν ἐμὲ θὰ δικαιώσῃ.

— Καὶ διατί θὰ δικαιώσῃ σὲ ἀφ' οὗ τὸ ἄλογον εἶνε ἰδικόν μου;

— Νομίζεις ὅτι ἅμα μᾶς ἰδῇ καὶ τοὺς δυό μας, ἐσὲ μὲ τὰ γερά σου πόδια τὰ ὁποῖα σοῦ ἔδωκεν ὁ Ἀλλάχ, καὶ ἐμὲ μὲ αὐτὰ τὰ ξηρά, δὲν θ' ἀποφασίσῃ ἀμέσως ὅτι τὸ ἄλογον πρέπει νὰ ἀνήκῃ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸ χρειάζεται περισσότερον;

— Ἂν ἔκρινεν ὅπως λέγεις δὲν ἤξιζε νὰ τὸν λέγουν δίκαιον καδῆν, εἶπεν ὁ Βοὺ Ἀκᾶς.

Ἐν τούτοις ἐσκέφθη ὅτι ἡ περίστασις ἦτο πολὺ κατάλληλος ὅπως *κρίνῃ τὸν κριτήν*, καὶ ἐδέχθη νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν καδῆν.

Ἐλθὼν εἰς τὸ δικαστήριον εἶδεν ὅτι πρὸ τῆς ὑποθέσεώς του ὑπῆρχον δύο ἄλλαι.

Ἡ πρώτη συνίστατο εἰς φιλονεικίαν τινα μεταξὺ ἑνὸς *ταλέμω* (πεπαιδευμένου) καὶ ἑνὸς χωρικοῦ.

Αἰτία δὲ τῆς φιλονεικίας των ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ὁ ἄλλος ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἰδική του.

Ἡ κρίσις ἦτο πολὺ δύσκολος διότι ἡ γυνὴ ἐσιώπα, μὴ θέλουσα νὰ εἴπῃ λέξιν.

Ὁ δικαστὴς ἀφ' οὗ ἐσκέφθη στιγμάς τινας εἶπεν·

Ἡ γυναῖκα ἂς μείνῃ ἐδῶ μὲ τὴν σύζυγόν μου, καὶ σεῖς ἔλθετε αὔριον.

Οἱ δύο ἀντίδικοι ἀνεχώρησαν.

Ἀμέσως παρουσιάσθησαν ἄλλοι δύο· εἷς κρεοπώλης καὶ εἷς ἐλαιοπώλης.

Ὁ πρῶτος εἶχε τὰς χεῖρας καὶ τὰ ἐνδύματα κηλιδωμένα μὲ αἷμα, ὁ ἄλλος μὲ ἔλαιον.

Πρῶτος ὡμίλησεν ὁ κρεοπώλης.

— Ἠγόρασα λάδι ἀπ' αὐτὸν τὸν ἔμπορον, εἶπε, καὶ ἔβγαλα μία φοῦκτα χρήματα νὰ τὸν πληρώσω, ἀλλ' αὐτὸς ὥρμησε διὰ νὰ τ' ἁρπάξῃ ὅλα· ἔβαλα τὲς φωνές, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀφίσῃ, καὶ ἤλθαμεν ἐδῶ ἐνῷ ἐγὼ ἀκόμη κρατῶ τὰ χρήματα εἰς τὸ χέρι μου καὶ αὐτὸς σφίγγει τὸν βραχίονά μου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει ψεύματα ὅτι τοῦ ἔκλεψα τὰ χρήματά του, διότι τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε ἰδικά μου.

Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ ἐλαιοπώλου νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦλθε πραγματικῶς ν' ἀγοράσῃ λάδι, εἶπε. Ἄμα ἐγέμισα τὴν φιάλην του μ' ἐρωτᾷ: ἔχεις νὰ χαλάσῃς μίαν λίραν; Ἔχωσα τὸ χέρι μου εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ ἐξέβαλα ἀρκετὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἀφῆκα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Τὰ ἥρπασε καὶ ἔφυγε, ἀλλ' ἔτρεξα κατόπιν του φωνάζων: Κλέπτης, κλέπτης! καὶ τὸν συνέλαβα. Τώρα λέγω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει ψεύματα ὅτι ἐγὼ ἔκλεψα τὰ χρήματά του, διότι τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε ἰδικά μου.

Ὁ καδῆς ἐσκέφθη στιγμάς τινας, καὶ ἔπειτα εἶπεν·

— Ἀφῆτέ μου τὰ χρήματα καὶ ἔλθετε αὔριον.

Ὁ κρεοπώλης ἀφῆκε τὰ χρήματα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματος τοῦ καδῆ· ἔπειτα ἀνεχώρησεν ὡς καὶ ὁ ἀντίδικός του.

Ὁ σείκης καὶ ὁ χωλὸς ἐπλησίασαν τότε καὶ εἶπον τὴν διαφοράν των.

Ἀφ' οὗ τοὺς ἤκουσεν ὁ καδῆς, εἶπεν ὅπως καὶ εἰς τοὺς δύο ἄλλους.

— Ἀφῆτε τὸ ἄλογον καὶ ἐπιστρέψατε αὔριον.

Τὴν ἐπαύριον τὰ τρία ζεύγη τῶν ἀντιδίκων ἦσαν ἐκεῖ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν.

Πρῶτον παρουσιάσθησαν ὁ γραμματικὸς καὶ ὁ χωρικός.

— Πάρε τὴν γυναῖκά σου, εἶπεν ὁ καδῆς πρὸς τὸν γραμματικόν.

— Ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς ἕνα ἀξιωματικόν.

— Προστάζω νὰ δώσουν ἑκατὸν ῥαβδισμοὺς εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἶπε δεικνύων τὸν χωρικόν.

Ἡ προσταγή του ἐξετελέσθη ἐν τῷ ἅμα.

Ἔπειτα προσέταξε τὸν κρεοπώλην καὶ τὸν ἐλαιοπώλην νὰ πλησιάσωσι.

— Πάρε τὰ χρήματά σου εἶπεν εἰς τὸν κρεοπώλην, δώσας εἰς αὐτὸν τὰ κατατεθέντα χρήματα.

Ἔπειτα δὲ δείξας τὸν ἐλαιοπώλην προσέταξε νὰ τῷ δώσουν πεντήκοντα ῥαβδισμούς.

Ὁ κρεοπώλης ἔλαβε τὰ χρήματα θριαμβευτικῶς, ἐνῷ ἐπλησίαζον ὁ Βοὺ-Ἀκᾶς καὶ ὁ χωλός.

— Ἠμπορεῖς νὰ γνωρίσῃς τὸν ἵππον σου ἂν τὸν ἰδῇς ἀνάμεσα εἰς εἴκοσι ἄλλους; ἠρώτησεν ὁ καδῆς τὸν Βοὺ-Ἀκᾶς.

— Ναί, αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ σείκης.

— Καὶ σὺ ἐπίσης; ἠρώτησε τὸν χωλόν.

— Βέβαια.

— Ἀκολούθει μοι, εἶπεν ὁ καδῆς εἰς τὸν πρῶτον.

Εἰσῆλθον εἰς εὐρὺ ἱπποστάσιον ὅπου ἦσαν πολλοὶ ἵπποι, ὁ δὲ Βοὺ-Ἀκᾶς ἔδειξεν ἀμέσως τὸν ἵππον του χωρὶς διόλου νὰ διστάσῃ.

— Καλά, εἶπεν ὁ δικαστής· πήγαινε τώρα εἰς τὸ δικαστήριον καὶ στεῖλέ μου τὸν ἀντίδικόν σου·

Ὅτε ὁ χωλὸς ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἱπποστάσιον ὁ καδῆς τὸν ἠρώτησε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Ὁ κλέπτης ἔχων ὀξυδερκὲς βλέμμα καὶ καλὴν μνήμην ἔδειξε τὸν δεδεμένον ἵππον ἐπίσης ἀδιστάκτως.

Καλά, εἶπε καὶ πάλιν ὁ δικαστής, πήγαινε εἰς τὸ δικαστήριον.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε καὶ ὁ καδῆς.

— Ὁ ἵππος εἶνε ἰδικός σου, εἶπε, δεικνύων τὸν Βοὺ-Ἀκᾶς. Δώσατε εἰς αὐτὸν τὸν χωλὸν πεντήκοντα ῥαβδισμοὺς ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους κλέπτας.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς δίκης ὁ Βοὺ-Ἀκᾶς ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καδῆ καὶ ἀφ' οὗ ἐφανερώθη ποῖος ἦτο, ἠρώτησε τὸν δικαστήν:

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθω, διατὶ ἐδίκασες, ὅπως ἐδίκασες.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατον. Ἡ Ὑψηλότης σας εἶδε ὅτι ἐκράτησα ἐδῶ τὰ τρία διαφιλονεικούμενα πράγματα.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ σείκης.

— Σήμερον τὸ πρωὶ ἐκάλεσα τὴν γυναῖκα καὶ τὴν διέταξα νὰ βάλῃ μελάνην εἰς τὸ μελανοδοχεῖόν μου. Ὡς συνηθισμένη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἔλαβε τὸ μελανοδοχεῖον, ἐξέβαλε τὸ κουκοῦλι, τὸ ἔπλυνε, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν του, ἔπειτα ἔχυσε μελάνην εἰς τὸ μελανοδοχεῖον. Τότε ἐσκέφθην· ἡ σύζυγος τοῦ χωρικοῦ δὲν εἰξεύρει τί θὰ εἴπῃ μελάνη καὶ μελανοδοχεῖον· ἡ γυνὴ εἶνε τοῦ *ταλέμω*.

— Πολὺ καλά· εἶπεν ὁ σείκης, σείων ἐπιδοκιμαστικῶς τὴν κεφαλήν. Ἔπειτα;

— Εἴδατε ὅτι ὁ ἐλαιοπώλης εἶχε τὰ ἐνδύματά του καὶ τὰς χεῖράς του καταλαδωμένα;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν χθὲς τὴν νύκτα ἔθεσα τὰ χρήματα εἰς ἓν ποτήριον πλῆρες ὕδατος. Σήμερον τὸ πρωὶ παρετήρησα. Οὔτε ἓν μόριον ἐλαίου δὲν ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τὰ χρήματα λοιπὸν ἦσαν τοῦ κρεοπώλου.

—Πολὺ ὀρθότατα, ἀπεκρίθη ὁ σείκης. Ἀλλὰ πῶς ἐνόησες ὅτι τὸ ἄλογον ἦτο ἰδικόν μου;

—Ὡς πρὸς τοῦτο εὑρέθην ὀλίγον εἰς ἀμηχανίαν, τὸ ὁμολογῶ.

—Ὁ χωλὸς ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἐγνώρισε τὸ ζῷον.

— Τὸ ἐγνώρισε, μοὶ τὸ ἔδειξεν ἀμέσως· ἀλλ' ὁ ἵππος δὲν τὸν ἀνεγνώρισε· ὅταν ἐμβῆκεν ἡ Ὑψηλότης σας εἰς τὸ ἱπποστάσιον ἐχρεμέτισε μὲ χαράν, ἐν ᾧ ὅτε ἐπλησίασεν ὁ χωλὸς τὸν ἐλάκτισε.

Ὁ Βοὺ-Ἀκᾶς διελογίσθη ἐπί τινας στιγμάς.

—Ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωκε μεγάλην σοφίαν, εἶπε, καὶ εἶσαι ἄξιος νὰ κατέχῃς τὴν θέσιν μου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐκτελῶ τὸ ἰδικόν σου ἔργον μὲ τόσην ἐντέλειαν.

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ὁ Νῖκος τὸ θεότρελλο παιδάκι
Ἀντὶ νὰ τρέχῃ μὲ χαρὰ εἰς τὸ σχολεῖον
Ἐπήγαινε στὸν φίλον του Κωστάκη
Κρατῶντας γιὰ τὰ μάτια τὸ βιβλίον,
Κ' ἐκεῖ τὰ δύο ὀκνηρὰ παιδάκια
Ἀρχίζανε εὐθὺς τὰ παιγνιδάκια.

Ἐνῷ 'περνοῦσαν ἔτσι τὸν καιρό τους
Μὲ τόσας παιδικὰς διασκεδάσεις,
Μανθάνουν αἴφνης ἀπ' τὸν δάσκαλό τους
Πῶς αὔριον ἀρχίζουν ἐξετάσεις.
Πώ! πώ! πώ! πώ! Τί συμφορὰ μεγάλη
Τοὺς ἦλθε ξαφνικὰ εἰς τὸ κεφάλι.

Πηγαίνουν στὸ σχολεῖον φοβισμένοι
Γιατὶ δὲν ξεύρουν τίποτα νὰ εἰποῦνε,
Κάθονται στὸ θρανίον 'ντροπιασμένοι
Καὶ τοὺς κυττάζουν ὅλοι καὶ γελοῦνε.
Πώ! πώ! πώ! πώ! τί συμφορὰ μεγάλη·
Μαζί τους νὰ γελοῦνε τόσοι ἄλλοι!

Τοὺς ἄφισαν στὴν ἴδια πάλιν τάξι
Τὰ ἴδια νὰ διαβάζουνε μαθήματα.
Μὰ φέτος τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀλλάξῃ
Φοβούμενα τὰ περσινὰ παθήματα.
Κ' ἔτσι 'ς τὰς ἐξετάσεις καὶ τὰ δύο
Ἐπῆραν ἀπ' τὸν δάσκαλο βραβεῖο.

Νικος Α. Κοτσελοπουλος

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

Λευκόπτερο ἀγγελάκι μου,
Πού παραστέκεις 'ς τὸ πλευρό του
Κ' αἰώνια τὸ φυλᾷς
Καὶ τοῦ χαμογελᾷς,
Κάνε χρυσὸ καθ' ὄνειρό του—
Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου.

Δροσᾶτο ἀγεράκι μου,
Πού τρέχεις μοσχοχαϊδεμμένο
Μὲ γέλια καὶ χαρὰ
'Σ τὰ κρῖνα τ' ἀνθηρά,
Ἔλα σιμά του μυρωμένο—
Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου.

Κοιμᾶται τ' ἀγοράκι μου,
Καὶ ὅταν πάλι θὰ 'ξυπνήσῃ
Ἄ! τότε χαροπὸ
Μ' ἀγγελικὸ σκοπὸ
Γλυκὰ θὰ τὸ καλημερίσῃ
Ἕνα θερμὸ φιλάκι μου—
Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 146.]

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΦΑΤΜΕ

Ἡ πορεία τοῦ Κερβανίου ἐξηκολούθει ἄνευ ἐμποδίου, χάρις δὲ εἰς τὸ διασκεδαστικὸν μέσον τὸ ὁποῖον ἐπενόησεν ὁ Σελήμ, οἱ ὁδοιπόροι δὲν ἐστενοχωροῦντο κατὰ τοὺς μακροὺς σταθμούς, τοὺς ὁποίους ἠναγκάζοντο νὰ κάμωσιν ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος.

Τὴν ἐπαύριον, ἀφ' οὗ οἱ σκλάβοι ἐσήκωσαν τὴν τράπεζαν, ὁ ξένος λαβὼν κατὰ μόνας τὸν Μούλεη, ἕνα ἐκ τῶν ἐμπόρων:

— Σὺ ὁ νεώτερος ὅλων μας, τῷ εἶπε, ὁ ὁποῖος ἔχεις χαρακτῆρα φκιδρὸν καὶ εὔθυμον θὰ ἠξεύρῃς βεβαίως πολλὰ παραμύθια. Συλλογίσου κανὲν ἐκ τῶν καλλιτέρων νὰ μᾶς τὸ διηγηθῇς μετὰ τὸν μεσημβρινὸν ὕπνον.

—Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὑπακούσω, ἀπεκρίθη ἀστειευόμενος ὁ Μούλεη, ἀλλὰ μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι ἡ μετριοφροσύνη εἶνε τὸ καλλίτερον συστατικὸν τῆς νεότητος· ζητῶ λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ μὴ ὁμιλήσω σήμερον καὶ ν' ἀφήσω νὰ ὁμιλήσῃ ἀντ' ἐμοῦ ἄλλος τις ἐκ τῶν συνοδοιπόρων μας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὁδηγὸς τῆς συνοδείας ἐφάνη σύννους εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, αὐθένται, διότι σᾶς διακόπτω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ παρατείνωμεν περισσότερον τὸν σταθμόν μας. Εἴμεθα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐρήμου ὅπου συνήθως τὰ κερβάνια προσβάλλονται ἀπὸ λῃστὰς καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεκινήσωμεν καὶ νὰ ταχθῶμεν εἰς ἄμυναν καθόσον εἷς ἐκ τῶν ἀνθρώπων μου μοὶ εἶπε ὅτι διέκρινε μακρόθεν πολλοὺς ἱππεῖς.

Ὁ τρόμος ὅστις κατέλαβε τοὺς ἐμπόρους μετὰ τὴν εἴδησιν ταύτην ἐφάνη ὅτι πολὺ ἐξέπληττε τὸν Σελὴμ Βαρούχ.

— Μήπως δὲν εἴμεθα ἀρκετοὶ καὶ καλὰ ὡπλισμένοι, τοῖς εἶπε μὲ ἀταραξίαν, ὥστε νὰ μὴ φοβώμεθα ὀλίγους ἐκεῖ λῃστάς;

— Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ ὁδηγός· ἂν ἐπρόκειτο περὶ συνήθους τινος συμμορίας, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἀνησυχῶμεν, νὰ μὴ φοβώμεθα ἀλλὰ πρό τινος καιροῦ ὁ τρομερὸς Μεβρούκ ἀνεφάνη πάλιν εἰς τὰ μέρη ταῦτα· αὐτὸς εἶνε

ἐπίφοβος καὶ πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας.

— Καὶ τί ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ὁ Μεβρούκ καὶ ἐμπνέει τόσον τρόμον;

— Πολλὰ πράγματα λέγονται περὶ τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου, ἀπεκρίθη ὁ γεροντότερος τῶν ἐμπόρων. Τινὲς τὸν θεωροῦσιν ὡς ὃν σχεδὸν ὑπεράνθρωπον, διότι πολλάκις μὲ ὀλίγους μόνον ἄνδρας συνεπλάκη μὲ κερβάνια ὁλόκληρα καὶ πάντοτε ἐνίκησε. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ ὄνομα Μεβρούκ (ὁ εὐτυχὴς) μὲ τὸ ὁποῖον συνήθως τὸν ἀποκαλοῦν διότι κανεὶς δὲν ἠξεύρει τὸ ἀληθὲς ὄνομά του, οὔτε ποία εἶνε ἡ πατρίς του. Ἄλλοι νομίζουν ὅτι εἶνε σεΐκης τις τὸν ὁποῖον, ἐπαναστάσεις, οἰκογενειακὰ δυστυχήματα, ἐγκλήματα ἴσως ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ἔφερον εἰς αὐτὰ τὰ μέρη· ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε φοβερὸς λῃστής.

Ὁ Σελὴμ Βαρούχ ἤνοιγε τὸ στόμα του ὅπως ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐπρόλαβεν αὐτὸν ὁ Λεζάχ, εἷς ἐκ τῶν ἐμπόρων.

— Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Μεβρούκ ὅσον λῃστὴς καὶ ἂν εἶνε ἔχει πολὺ εὐγενῆ αἰσθήματα. Ἀπόδειξις ἔστω ἡ διαγωγὴ τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὡς δύναμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ εἰς καταλληλοτέραν στιγμήν. Ὅπως δήποτε ὅμως σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπογυμνόνουν ἀνηλεῶς τοὺς ὁδοιπόρους. Λέγουν ὅτι λαμβάνει μόνον φόρον τινὰ ἀπὸ τὰ κερβάνια τὰ ὁποῖα συναντᾷ· ὅστις ὅμως ἐπλήρωσεν ἅπαξ τὰ διόδια ταῦτα δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἄνευ φόβου τὸν δρόμον του· διότι ὁ Μεβρούκ εἶνε πράγματι, ὡς εὐχαριστεῖται ν' ἀποκαλῆται, *Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου*, καὶ καμμία ἄλλη συμμορία δὲν τολμᾷ νὰ φανῇ ἅμα γνωσθῇ ὅτι ἐκεῖ πλησίον εἶνε ὁ Μεβρούκ.

Ἐν ᾧ οἱ ἔμποροι συνωμίλουν τοιουτοτρόπως ἡ ἀνησυχία τῶν φρουρῶν ηὔξανε διαρκῶς. Ἀπὸ ἡμισείας περίπου ὥρας εἶχον φανῇ πολυάριθμοι ὡπλισμένοι ἱππεῖς, καὶ διηυθύνοντο ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο κατεσκηνωμένον τὸ κερβάνιον.

Εἷς ἐκ τῶν σκοπῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν ὅπως ἀναγγείλῃ ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔμελλον νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ τῶν λῃστῶν. Τότε ἐγένετο σύσκεψις περὶ τοῦ πρακτέου. Ἔπρεπεν ἄραγε νὰ ἐπιτεθοῦν αὐτοὶ κατὰ τῶν ἐπερχομένων ἢ νὰ προσμείνωσι τὴν ἐπίθεσίν των;

Ὁ Ἀχμὲτ καὶ οἱ δύο γέροντες ἔμποροι παρεδέχοντο τὴν δευτέραν γνώμην, ἀλλ' ὁ ἀνυπόμονος Μούλεη καὶ ὁ Λεζάχ ὑπεστήριζον τὴν πρώτην καὶ παρεκάλουν τὸν ἄγνωστον νὰ συμμερισθῇ τὴν γνώμην των.

Ἀλλ' οὗτος ἐξέβαλεν ἡσύχως ἀπὸ τὴν ζώνην του κυανοῦν μανδύλιον πλῆρες ἐρυθρῶν ἄστρων καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἔδεσεν εἰς τὸ ἄκρον λόγχης προσέταξε σκλάβον τινὰ νὰ τὸ ἀναστηλώσῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς σκηνῆς. Ὡρκίσθη δὲ εἰς τὴν κεφαλήν του ὅτι οἱ ἱππεῖς θὰ διέλθουν πρὸ αὐτῶν χωρὶς νὰ τοὺς ἀνησυχήσουν.

Η ΦΑΤΜΕ

Ἐν τούτοις οἱ ἔμποροι δὲν καθησύχασαν καὶ ἔσταντο ὅλοι μὲ γυμνὴν σπάθην, παρακολουθοῦντες διὰ τοῦ βλέμματος τὴν πορείαν τῶν ἱππέων. Οὗτοι δὲ ἐστάθησαν καθὼς εἶδον τὴν μυστηριώδη σημαίαν ἥτις εἶχε στηθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Συνεσκέφθησαν δευτερόλεπτά τινα, ἔπειτα ἐστράφησαν διὰ μιᾶς καὶ ἐξηφανίσθησαν καλπάζοντες εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.

Οἱ ὁδοιπόροι ἔκπληκτοι διὰ τὸ ταχὺ καὶ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα παρετήρουν ὁτὲ μὲν τοὺς ἱππεῖς ὁτὲ δὲ τὸν ξένον. Οὗτος ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε ἔκτακτον παρετήρει ἀδιαφόρως τὴν πεδιάδα. Ἐπὶ τέλους ὁ Μούλεη διέκοψε τὴν σιγήν.

—Τίς εἶσαι λοιπόν, πανίσχυρε ξένε, ἀνέκραξε, καὶ δύνασαι νὰ διασκορπίζῃς μὲ ἕν σου σημεῖον τὰ στίφη τῆς ἐρήμου;

—Μὴ μεγαλοποιεῖτε τὴν δύναμίν μου, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Σελὴμ Βαρούχ· μετεχειρίσθην ἁπλῶς ἓν σύνθημα τοῦ ὁποίου τὸ μυστικὸν ἀνεκάλυψα τυχαίως ἐν καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας μου. Ἀγνοῶ τί σημαίνει· ἠξεύρω μόνον ὅτι δύναται νὰ βοηθήσῃ πολὺ τοὺς ὁδοιπορούντας διὰ μέσου τῆς ἐρήμου.

Οἱ ἔμποροι ηὐχαρίστησαν θερμῶς τὸν ξένον

ἀποκαλοῦντες αὐτὸν σωτῆρά των· καὶ πραγματικῶς οἱ ἱππεῖς ἦσαν τόσον πολυάριθμοι ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντισταθῶσιν εἰς αὐτούς. Καθηυχάσαντες ἀπὸ τὸ φόβον ἐκεῖνον ἀνεπαύθησαν ἀτάραχοι, καὶ ἐξεκίνησαν ἀφ' οὗ ἀνέτειλαν εἰς τὸ στερέωμα τὰ πρῶτα ἄστρα.

Τὴν ἐπαύριον ὑπελείπετο μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν πορεία ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐρήμου, ἦσαν δὲ τοῦ λοιποῦ βέβαιοι ὅτι δὲν διέτρεχον κανένα κίνδυνον.

«Τώρα ὅπου δὲν ἔχομεν τίποτε πλέον νὰ φοβηθῶμεν ἀπὸ τοὺς λῃστάς, εἶπεν ὁ Λεζὰχ ἀφ' οὗ συνηθροίσθησαν ὅλοι οἱ ἔμποροι, ἃς ὁμιλήσωμεν ἐν ἀνέσει καὶ ἀφόβως περὶ τοῦ μυστηριώδους καὶ τρομεροῦ τούτου Μεβρούκ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦνται τόσα πράγματα. Σᾶς ἔλεγα χθὲς ὅτι εἶνε ἄνθρωπος εὐγενοῦς χαρακτῆρος, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς δώσω ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου διηγούμενος σήμερον τὴν παράδοξον ἱστορίαν τῆς συναντήσεώς του μὲ τὸν ἀδελφόν μου. Ἀλλὰ χάριν σαφηνείας ἂς διηγηθῶ ἐξ ἀρχῆς πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

«Ὁ πατήρ μου ἦτο καθὴς εἰς τὴν πόλιν Ἀκάρα. Εἶχε τρία τέκνα· ἐγὼ ἤμην ὁ μεγαλείτερος, εἶχον δὲ ἕνα ἀδελφὸν καὶ μίαν ἀδελφὴν πολὺ νεωτέρους μου. Ὅτε ἔγεννα εἴκοσι ἐτῶν, εἰς ἀδελφὸς τοῦ πατρός μου, ἀποκατεστημένος εἰς ξένον τόπον μὲ προσεκάλεσε πλησίον του καὶ μὲ κατέστησε κληρονόμον ὅλης τῆς περιουσίας του ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν του μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὁ θεῖός μου ἦτο γέρων, πρὶν δὲ παρέλθουν δύο ἔτη ἀπέθανε καὶ ἠθέλησα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου φοβερὸν δυστύχημα ἐπέσκηψε κατὰ τῆς οἰκογενείας μας· ἔσπευσα λοιπὸν νὰ φθάσω τὸ ταχύτερον πλησίον τοῦ πατρός μου, ἀγνοῶν διὰ ποίου θαύματος τοῦ Ἀλλὰχ ἠδύνατο νὰ διορθωθῇ τὸ δυστύχημά μας.

Τὴν ἱστορίαν τοῦ γεγονότος τούτου θέλω σᾶς διηγηθῇ μὲ τὰς ἀναριθμήτους περιπετείας της· ἡ παραδοξοτέρα δ' ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ συνάντησις τοῦ Μεβροὺκ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ὁ ἀδελφός μου Μουσταφᾶς καὶ ἡ ἀδελφή Φατμὲ ἦσαν σχεδὸν ὁμήλικοι· μόλις δύο ἔτη διέφερον κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἠγαπῶντο θερμῶς, ἀμφότεροι δ' ἐλάτρευον τὸν γέροντα πατέρα μας καὶ ἠμελλῶντο ποῖος νὰ περιποιηθῇ αὐτὸν περισσότερον.

Ὅτε ἐπλησίασεν ἡ ἡμέρα τῶν γεννεθλίων τῆς ἀδελφῆς μου Φατμὲς ὁ ἀδελφός μου ἠθέλησε νὰ ἑορτάσῃ λαμπρῶς τὴν εἴσοδον αὐτῆς εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος. Προσκαλέσας λοιπὸν τὰς νεαρὰς φίλας της εἰς τὸν κῆπον τοῦ πατρός μας προσέφερεν εἰς αὐτὰς ὡραῖον γεῦμα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐπρότεινε θαλασσίαν ἐκδρομήν. Αἱ νεάνιδες παρεδέχθησαν προθύμως τὴν ἰδέαν ταύτην, τόσην δ' εὐχαρίστησιν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὰς ὁ θαλάσσιος ἐκεῖνος περίπατος ὥστε παρεκίνησαν τὸν ἀδελφόν μου νὰ προχωρήσῃ πολὺ περισσότερον παρ' ὅ τι ἐσκόπευε.

Ὄχι μακρὰν τῆς πόλεως κεῖται ἀκρωτήριον πέραν τοῦ ὁποίου ἡ θέα τοῦ ὁρίζοντος, μὴ φρασσομένη ἀπὸ τὰς ἀνωμαλίας τῆς ἀκτῆς, ἐκτείνεται εὐρεῖα καὶ ἐλευθέρα, συγχρόνως δὲ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ πόλις ἐμφανίζεται ἐν ὅλῃ τῇ καλλονῇ αὐτῆς μὲ τὰς λευκὰς οἰκίας ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένας, αἵτινες φαίνονται ἀναρριχώμεναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης ὡς περίεργα κοράσια τὰ ὁποῖα ὑψόνονται εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὀνύχων αὐτῶν ὅπως ἴδωσιν ὑπεράνω τοῦ ὤμου τῶν συντρόφων των. Ἡ ἀδελφή μου ἐκφράζουσα τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φίλων της ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου νὰ τὰς ὁδηγήσῃ τοὐλάχιστον ἕως ἐκεῖ διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ θαυμάσωσι τὸν δύοντα εἰς τὰ κύματα Ἥλιον. Ὁ ἀδελφός μου ἐδίσταζε· ἀπό τινων ἡμερῶν πειρατικὸν πλοῖον εἶχε φανῇ εἰς τὰ παράλια ἐκεῖνα ἐμπνέον φόβους καὶ ἀνησυχίαν, ἀλλὰ τὰ ἀπερίσκεπτα κοράσια τόσον ἐπέμειναν ὥστε ἐπὶ τέλους ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησίν των.

Μόλις εἶχον κάμψῃ τὸ ἄκρον τοῦ ἀκρωτηρίου, ὅτε ὁ ἀδελφός μου εἶδε εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, στενὸν καὶ μακρὸν ἀκάτιον, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον ὡπλισμένοι ἄνδρες. Προαισθανθεὶς ὅτι ἡ συνάντησις ἐκείνη δὲν θ' ἀπέληγεν εἰς καλὸν προσέταξεν ἀμέσως τοὺς κωπηλάτας του νὰ στρέψωσι καὶ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ ταχύτερον, ἀλλ' ἤδη τὸ ὕποπτον ἀκάτιον ὥρμησε πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, ἔχον δὲ περισσοτέρους κωπηλάτας ἔτρεχε περισσότερον, φροντίζον νὰ παρεντίθεται πάντοτε μεταξὺ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆν λέμβου τὴν ὁποίαν κατεδίωκε.

Ἡ ἐπίμονος ἐκείνη καταδίωξις δὲν ἐπέτρεπε πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν· ἦτο ὁ πειρατής!

Ὅτε αἱ νεάνιδες ἐνόησαν τὸν ἀπειλοῦντα αὐτὰς κίνδυνον, ἀνωρθώθησαν μὲ τρόμον ἐκβάλλουσαι ἀπελπιστικὰς κραυγάς. Ματαίως ὁ Μουσταφᾶς προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς θάρρος· ματαίως παρεκάλει αὐτὰς νὰ μείνωσιν ἥσυχοι, διότι κινούμεναι τοιουτοτρόπως ἠμπόδιζον τὴν λέμβον νὰ προχωρῇ ὅσον ἔπρεπε. Μετ' ὀλίγας κωπηλασίας τὰ δύο ἀκάτια ἔμελλον νὰ ἀπαντηθῶσι· ἤδη αἱ ἁρπάγαι ἦσαν ἕτοιμαι ὅπως ἁρπάσωσι τὸ θῦμα των μὲ τοὺς σιδηροῦς των ὄνυχας, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ νεάνιδες ἔξω φρενῶν ἐκ τρόμου ἐρρίφθησαν ὅλαι ὁμοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν πλευρὰν τοῦ ἀκατίου καὶ τὸ ἀνέτρεψαν.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ἀκτὴν εἶχον παρατηρήσῃ τὰ συμβαίνοντα· ἐπειδὴ δὲ ἀπό τινος ἦτο γνωστὸν ὅτι πειρατὴς περιέπλεε τὰ παράλια, αἱ κινήσεις τοῦ ξένου ἀκατίου εἶχον ἐγείρῃ ὑπονοίας καὶ πολλὰ ἀκάτια ἔτρεχον εἰς βοήθειαν· ἔφθασαν δ' ἀκριβῶς ὅπως περισυλλέξωσι τοὺς ναυαγούς, ἀλλὰ φεῦ! ὄχι ὅλους, καὶ ὅτε συνήχθησαν ὅλοι καὶ ἐμετρήθησαν ἔλειπεν ἡ δυστυχής μου ἀδελφὴ καὶ μία φίλη της.

Ἐκ τῆς συγχύσεως ἥτις προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἀκατίου καὶ ἕνεκα τῆς πλησιαζούσης νυκτὸς ὁ πειρατὴς διέφυγε.

Ἔξαφνα παρετήρησαν ἐν μέσῳ αὐτῶν ἄτομόν τι τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐγνώριζε. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος φοβηθεὶς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Μουσταφᾶ ὅστις ἦτο ἀλλόφρων ἀπὸ ὀργὴν καὶ ἀπελπισίαν ὡμολόγησεν ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸ ἐχθρικὸν σκάφος, ὅτι ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὰ δύο πλοιάρια προσήγγισαν καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν βίαν ὅπως ἀναχωρήσωσιν οἱ σύντροφοί του τὸν εἶχον ἐγκαταλίπῃ. Τέλος προσέθηκεν ὅτι οὗτοι κατώρθωσαν νὰ ἁρπάσωσι τὰς δύο κόρας, καὶ νὰ τὰς φέρωσιν εἰς τὸ σκάφος των.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ λύπη τοῦ πατρός μου διὰ τὸ φοβερὸν καὶ ἀπροσδόκητον τοῦτο δυστύχημα. Ἀλλ' ἡ λύπη τοῦ ἀδελφοῦ μου ἰδίως δὲν εἶχε ὅρια· ὡμοίαζε μὲ παραφροσύνην. Δὲν ἤρκει ὅτι ἔχασε τὴν λατρευτὴν ἀδελφήν του, ἀλλ' ἐμέμφετο ἑαυτὸν ὡς τὸν αἴτιον τῆς δυστυχίας της. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς δυστυχίας ἡ φίλη ἐκείνη τῆς Φατμὲ ἡ ὁποία συνεμερίζετο τὴν θλιβεράν της τύχην ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ λάβῃ σύζυγον ὁ Μουσταφᾶς ὅτε θὰ ἐγίνετο εἰκοσαέτης.

Ὁ πατήρ μου ἦτο ἄνθρωπος αὐστηροῦ χαρακτῆρος. Ἀφοῦ κατέστειλε τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς λύπης του ἔκραξε τὸν Μουσταφᾶ καὶ τῷ εἶπε: «Ἡ ἀπερισκεψία σου μοὶ ἀφῄρεσε τὴν παρηγορίαν τοῦ γήρατός μου, τὴν χαρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου· Φύγε ἀπ' ἐδῶ! σὲ διώκω διὰ παντὸς μακρὰν ἐμοῦ· ἔχε τὴν κατάραν μου καὶ σὺ καὶ οἱ ἀπόγονοί σου! Φύγε! καὶ εἴθε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου νὰ αἰσθάνεσαι πάντοτε τὸ βάρος τῆς πατρικῆς κατάρας, ἂν δὲν δυνηθῇς νὰ μοῦ φέρῃς τὴν Φατμὲ εἰς τὴν ἀγκάλην μου!»

(Ἕπεται συνέχεια.) [Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΛΟΥΦ]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΙΝΟΣ

ΑΣΠΡΟΝ ΚΑΙ ΚΙΤΡΙΝΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Καλὰ παιδία, εἶμαι κ' ἐγὼ παιδὶ ὅπως καὶ σεῖς, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν μοῦ ἦλθε μία κακὴ ἰδέα. Ἔκαμα σφάλμα, τὸ ὁμολογῶ. Καὶ δὲν θὰ τὸ ξανακάμω!

Ἡ μητέρα ἔχει πουλιὰ εἰς ἕνα κλουβί. Τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἐγέννησαν αὐγά. Ἡ μητέρα μοῦ εἶπεν ὅτι μέσα εἰς κάθε αὐγὸ εἶνε ἕνα πουλάκι καὶ θὰ γεννηθῇ ἔπειτα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρας. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐπερίμενα δεκαπέντε ἡμέρας καὶ ἠθέλησα νὰ ἰδῶ ἂν τὰ πουλάκια θὰ εἶνε τόσον εὔμορφα ὅσον οἱ γονεῖς των. Ἐπῆρα τὴν φωλεάν, ἔπειτα ἔσπασα καὶ τὰ τέσσαρα αὐγά. Δὲν εὑρῆκα τίποτε ἄλλο παρὰ ἄσπρο καὶ κίτρινο.

Διὰ νὰ εὕρω μέσα πουλάκια ἔπρεπε νὰ περιμείνω, ὅπως μοῦ τὸ εἶπεν ἡ μητέρα.

Ἀλλὰ μὲ τὴν ἀσυλλογισίαν μου ἐσκότωσα τόσα πουλάκια! Ἄχ πῶς μετανοῶ!

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ **P. — J. STAHL**

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

ΕΡΓΟΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἐξεδόθη εἰς τόμον κομψότατον μετὰ 21 εἰκονογραφιῶν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Τιμᾶται φρ. 3,50

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλασεως τιμᾶται μόνον 3 φρ. καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ εἶνε ὀνομαστὸν ἔργον, ὀνομαστοῦ συγγραφέως, αὐτόχρημα ἀριστούργημα. Μίαν σύστασιν αὐτοῦ ἀναφέρομεν: ὅτι ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, δευτέραν ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ P.-J. Stahl, τοῦ ἱδρυτοῦ δηλαδὴ τοῦ Magasin d'Éducation et de Récréation, τοῦ συγγραφέως ἀξιοθαυμάστων ἔργων δι' ἐφήβους, παιδία καὶ οἰκογενείας, ὅστις τὸν τέως βαρὺν καὶ σχολαστικὸν τρόπον τοῦ γράφειν βιβλία ἠθικὰ ἀνήγαγεν εἰς καλλιτεχνίαν διὰ τῆς βαθείας ψυχολογικῆς μελέτης τῶν χαρακτήρων καὶ τῆς ἀπαραμίλλου χάριτος καὶ τρυφερότητος τῆς γραφίδος του.

Ὅταν τοιοῦτος συγγραφεὺς ἐπιτύχῃ θέμα ὡς τὸ τῆς **ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ**, βεβαίως ἔξοχον θὰ παραγάγῃ ἔργον. Ἐν τῇ **ΜΑΡΟΥΣΙΑ** δὲν πρόκειται πλέον περὶ κοινωνικῶν δυστυχημάτων, περὶ αἰσθημάτων εὐγενῶν μὲν ἀλλὰ συνήθων· ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἱεροῦ αἰσθήματος, τοῦ εὐγενεστάτου πάντων: περὶ τῆς πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπης.

Ἡ πατρὶς τῆς ἡρωΐδος εἶνε δεδουλωμένη, παρασκευάζεται ἐπανάστασις πρὸς ἀπελευθέρωσίν της, καὶ ἡ ἡρωὶς —ἀληθὴς ἡρωὶς— ἡ Μαρουσία, κοράσιον δεκαετὲς μόλις, ἀναλαμβάνει ἐπικίνδυνον ἀλλὰ καὶ τιμητικὴν ἀποστολήν. Αἱ περιπέτειαι διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται, οἱ κίνδυνοι κατὰ τῶν ὁποίων προσκρούει εἰς ἕκαστον βῆμα ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ κατεχομένης χώρας συγκινοῦσι μέχρι μυχαιτάτων. Πᾶσα εὐγενὴς καρδία θὰ σκιρτήσῃ ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἀναγινώσκουσα τὰς θαυμασίας σελίδας τῆς **ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ**. Εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον αἱ σελίδες τοῦ βιβλίου τούτου νὰ μὴ βραχῶσιν ὑπὸ δακρύων, ἀλλὰ δακρύων ὄχι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα αἰσχύνεταί τις διότι ἔχυσεν, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων διὰ τὰ ὁποῖα καυχᾶταί τις, διότι εἶνε δάκρυα τιμῶντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ὧν ῥέουσιν.

Βιβλίον μορφωτικώτερον, συγκινητικώτερον, καταλληλότερον δι' ἑλληνόπαιδας, καλλιτεχνικώτερον δι' ἐφήβους καὶ παιδία γεγραμμένον ἀλλ' εὐαρέστως λίαν καὶ ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀναγινωσκόμενον ἦτο ἀδύνατον νὰ εὕρωμεν. Καυχώμεθα διότι τὸ ἐξελληνίσαμεν καὶ τὸ ἐξεδώκαμεν, ὡς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ καυχῶνται καὶ οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν διότι τὸ ἀνέγνωσαν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΗΣ «ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ»

«— Νὰ μὴ βγάλῃς λύκη! ἄκουσες;
— Ναί, Πατέρα, ἀπήντησεν ἡ Μαρουσία.»

«Ἡ Μαρουσία βγάλει τὴν σημαίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν»

ΑΙΩΝΙΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μάμα μου, τ' ἀδερφάκι μας ἄχ πότε θὰ γυρίσῃ;
εἶπες πῶς πάει μακρυὰ καὶ πῶς πολὺ θ' ἀργήσῃ.
—Παιδί μου, μὴ τὸ λησμονῆς καὶ θἄλθῃ πάλι πίσω.
—Στὸ χωρισμό του δὲν 'μπορῶ ἐγὼ νὰ συνειθίσω·
χωρὶς ἐμᾶς τόσον καιρὸ νὰ ζῇ πῶς ὑποφέρει;
Ἐχθὲς μέσα στὸν ὕπνον μου ἐξάπλωσα τὸ χέρι,
θαρροῦσα πῶς στὸ πλάι μου κοιμότανε ἀκόμα,
νὰ τ' ἀγκαλιάσω ἤθελα, μὰ βρῆκα κρύο στρῶμα.—
Θαρρῶ πῶς τὸ ἀναζητᾷ τὸ σπίτι λυπημένο,
καὶ δὲν 'μπορῶ νὰ παίξω πιά· ὡς πότε θὰ προσμένω;
σὰν ἔφυγε ἦτον μ' ἀνθοὺς στρωμένο τὸ κηπάρι,
μὰ τώρα τὸ σκεπάζουνε τὰ χιόνια τοῦ Γεννάρη.
Κλαίεις, μανούλα μου καὶ σύ; ἄχ, γράψε νἄρθῃ πάλι,
γράψε πῶς θλίψις κ' ἐρημιὰ μᾶς 'πλάκωσε μεγάλη,
πὲς ὅλα τὰ παιγνίδια του τὰ ἔχω φυλαγμένα
γιὰ νἄρθῃ νὰ τὰ παίζωμε 'σαν πρὶν ἀγαπημένα.
—Νὰ σὲ χαρῶ, ἀγάπη μου, τὸ στοματάκι κλεῖσε
καὶ πήγαινε χαρούμενο νὰ παίξῃς· μὴ λυπεῖσαι.
Σὰν τὸ πουλὶ ποῦ στὴ φωλιὰ τῆς μάνας τριγυρίζει,
κοντά μας τ' ἀδερφάκι σου κρυφὰ θὰ φτερουγίζῃ.
ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ τὸ ἰδῇς καὶ πάλι.
—Ἄχ τί λαχτάρα, τί χαρά, τί ἐορτὴ μεγάλη!
ἐκεῖν' ἡ 'μέρα ἡ γλυκεία πότε θὰ ξημερώσῃ;
Ἔφυγε χωρὶς φίλημα κάνένα νὰ μοῦ δώσῃ.
Γλυκὰ γλυκὰ κοιμότανε, δὲν ἄκουε κανένα,
εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια του, τὰ χέρια σταυρωμένα,
καὶ ἦταν μέσα στὰ λευκὰ καὶ μέσα στὰ λουλούδια
ὡραῖο καθὼς τοῦ Θεοῦ τὰ ἤμερα ἀγγελούδια.
Μοῦ εἶπες ὅτι ἄνοιξε φτερὰ σὰν περιστέρι
καὶ στοῦ Θεοῦ 'ταξείδεψε τὰ ἁγιασμένα μέρη·
πῶς 'πῆγε στὰ χρυσᾶ νησιὰ ποῦ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει,
καὶ τὸ προσμένουνε χαραῖς, τραγούδια καὶ ἀγγέλοι·
πῶς 'πῆγε 'κεῖ ποῦ ποταμοὶ κυλοῦνε διαμαντένιοι,
κ' εἶνε τὰ ρόδα σὰν φωτιὰ κ' οἱ κάμποι σμαραγδένιοι.
Μάνα, μὴ μᾶς ἐξέχασε μέσα 'ς αὐτὰ τὰ κάλλη,
καὶ οἱ φτωχοὶ προσμένομε πῶς θενὰ ἔλθῃ πάλι;
—Ὄχι, δὲν μᾶς ἐξέχασε, μιὰ 'μέρα θὰ τὸ ἰδοῦμε.
καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψῃ πιά, θὰ πᾶμε νὰ τὸ βροῦμε.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Δήμητρα ἠρώτα προχθὲς τὸν θεῖόν της μετὰ περιεργείας:
— Θεῖε, βλέπουν οἱ Τοῦρκοι τὴν νύκτα;

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Δ. Γιλίκη.

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐρωτᾷ τὸν συμμαθητήν του Γεωργάκην:
— Πόσους ἀδελφοὺς ἔχεις;
— Ἕνα ἀδελφόν.
— Ἕνα μόνον;...
— Ἕνα μόνον.
— Περίεργον! ἀναρωτεῖ ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἠρώτησα χθὲς τὴν ἀδελφήν σου καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει δύο ἀδελφούς!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ἰωαννίδου.

* * *

Ὁ Κύριος τοῦ μικροῦ Μανώλη βάζει κάθε κρυφὰ πομάδα εἰς τὰ μαλλιά του.
— Γιατί, ἀφέντη, βάζεις αὐτὴ τὴν πομάδα εἰς τὰ μαλλιά; ἐρωτᾷ ὁ Μανώλης.
— Κατὰ δυστυχίαν, παιδί μου, ἀπαντᾷ ὁ κύριος, ἤρχισαν νὰ μοῦ πίπτουν αἱ τρίχες καὶ γιὰ τοῦτο. . .
Τὴν ἐπαύριον ζητεῖ ὁ κύριος πάλιν τὴν πομάδα, ἀλλὰ δὲν τὴν εὑρίσκει.
— Μανώλη, φωνάζει, ποῦ εἶνε ἡ πομάδα μου;
—Ἄλειψα μιὰ παλιογοῦνα, ἀφέντη, ποῦ ἄρχισαν νὰ τῆς πίπτουν αἱ τρίχες!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοσχοβόλου Ἔαρος.

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης περνᾷ μὲ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸ Τυρλοκομεῖον.
—Τί εἶνε αὐτὸ τὸ κτίριον; ἐρωτᾷ.
— Εἶνε ἄσυλον διὰ τοὺς τυφλούς.
—Μὰ τότε διατί ἔχει παράθυρα; ἐρωτᾷ ὁ Κουφιοκεφαλάκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φροῦ Φροῦ.

* * *

Ἡ μικρὰ Φιφὴ ἐμβαίνει μὲ τὴν μητέρα της εἰς ἓν ἐμπορικὸν ὅπου πωλοῦν παιγνίδια.
Παρατηρεῖ μίαν ὡραίαν κούκλαν, ἡ ὁποία ἀξίζει εἴκοσι δραχμάς·
—Μητέρα, ἀγόρασέ μου τὴν κούκλα!
—Κόρη μου εἶνε πολὺ ἀκριδὴ δι' ἡμᾶς· μὲ εἴκοσι δραχμὰς πληρώνω τὰ δίδακτρα δύο μηνῶν εἰς τὸ σχολεῖο σου.
— Ξέρεις τί νὰ κάμῃς, μητέρα; λέγει ἡ Φιφὴ ἡ ὁποία δὲν πολυνοστιμεύεται τὸ σχολεῖον· ἀγόρασέ μου τὴν κούκλαν καὶ μὴ μὲ στέλλῃς 'ς τὸ σχολεῖο δύο μῆνας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις στεῖλέ μου, *Βασιλικὲ Πλιεσφυλλε*, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἂν δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσα ἄλλοτε, θὰ τὰς δημοσιεύσω ἂν μ' ἀρέσουν.
Ἀροῦ τὰ αἴτιον τῆς σιωπῆς σου, *Νίκη* μου, ἦτο τὸ διήγημα τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ὁποίου κατεγίνεσο, ὄχι μόνον δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐχαριστημένη εἶμαι ἀπὸ σέ.
Τὸ καθῆκον πρῶτον καὶ ἔπειτα ἡ διασκέδασις, φίλε *Μιμίκε Μέξη*· πολὺ ὀρθὰ σκέπτεσαι.
Καλῶς ἦλθες, *Κάδμε*, καλῶς ὥρισες! αἱ αἴθουσαι τῶν διαγωνισμῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ εἶνε μεγάλαι καὶ χωροῦν ὅλους τοὺς φίλους μου. Ἡ εἴσοδος εἶνε εἰς πάντας ἐλευθέρα.
«Τί εὐτυχὴς ἡ πατρὶς ἐκείνη ποῦ ἔχει τέτοια παιδιά! ο ἀναφωνεῖ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ ὁ *Γέρων Ἀγωνιστής*, ὁ ὁποῖος εἐξεύρει νὰ ἐκτιμᾷ τὰς θυσίας ἀφοῦ

καὶ ὁ ἴδιος εἐξεύρει νὰ ὑποβάλλεται εἰς τοιαύτας, ὡς κρίνω ἐκ τῆς ὡραίας ἐπιστολῆς του.
Πολὺ μὲ κολακεύει ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν ἀπέδωκες εἰς τὰ δῶρά μου, φίλε *Θ. Θεοδοσιάδη*.
Στεῖλε ἀλλαλαλλίτερα παιδικὰ πνεύματα, φίλε Βαντετσιανέ
Γράψε μου, *Βασιλεῦ τῶν Φαιάκων*, ἂν ἔδωσες ἤδη ἐξετάσεις καὶ ἂν ἐπροβιβάσθης εἰς τὴν πρώτην τοῦ Γυμνασίου, νὰ χαρῶ.
Πολὺ εὐχαριστήθην, φίλε *Γεώργιε Ι. Ζῶτε*, μαθοῦσα ὅτι εἶσαι καταγοητευμένος ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ΔΙΑΤΙ. Αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ.
Συμφωνῶ, βλέπεις, καθ' ὁλοκληρίαν μαζί σου, *Χρυσόκομε Νάρκισσε*, καὶ πρὸ πάντων σ' ἐπαινῶ διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολὴν· προσπάθησον ὅμως νὰ μὴ περιορισθοῦν οἱ ἔπαινοί μου μόνον εἰς τοὺς λόγους σου.
Πολλὰ πράγματα μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ ἡ ἐπιστολή σου, *Δάφι*· πρῶτον μ' ἔκαμε νὰ δακρύσω ἀπὸ συγκίνησιν ποὺ ἔχω ἕνα τόσον φιλότιμον φίλον καὶ δεύτερον μ' ἔκαμε νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ποὺ αὐτὸς ὁ φιλότιμος φίλος μου εἶνε τόσον εὐφυής. Γράφε μου λοιπόν.
Βεβαίως, προσφιλής μου *Ἀλκυών*, τὰ αἰνίγματά σου θὰ δημοσιευθοῦν ἂν ἐγκριθοῦν καὶ ἑπομένως δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μὲ παρακαλέσῃς.
Εὔχομαι μὲ ὅλην μου τὴν καρδιὰ νὰ περάσῃ γρήγορα ἡ πληγὴ τῆς χειρός σου, *Ἀμφιτρίτη*· καὶ διὰ νὰ παύσουν οἱ πόνοι σου καὶ διὰ νὰ εἰμπορῇς νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα.
Γαίαν ἐλαφρὰν νὰ ἔχῃ ἡ σκύλα σου, *Ἀκτὶς Ἡλίου*. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικρούς φίλους μου θὰ ἐζήλευον τὰς διασκεδάσεις σου, ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον θὰ ἐζήλευον τὴν ἐπιστολήν σου ἂν τὴν ἀνεγίνωσκον. Μὲ τὸ καλὸ νὰ δεχθῇς τὴν θεῖαν σου καὶ τὴν ἐξαδέλφην σου.
Δὲν πρέπει μόνον, προσφιλέστατόν μου *Ξενιτευμένον Τρυποκάρυδον*, νὰ θαυμάζῃς τοὺς μεγάλους σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ νὰ προσπαθῇς ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ τοὺς μιμῆσαι. Εἶπὲ ἐκ μέρους μου εἰς τὸ *Ζιζανάκι* περαστικά.
Δὲν πειράζει, *Μικρὰ Λευκὴ Ἀνεμώνη*, δὲν πειρᾶζει, σὺ εἶσαι τόσον ἐπιμελής, ὥστε ἡ ἀσθενειά σου δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ σὲ κάμῃ νὰ χάσῃς τὸ ἔτος σου.
Ἐσὺ βεβαία, *Βασιλὶς τῶν Ἀνθέων*, ὅτι θὰ εἶμαι ἐπιτυχὴς εἰς ὅλων τῶν φίλων μου τοὺς διαγωνισμούς· γνωρίζω ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ διηγήματος ὅπως ἐπίσης γνωρίζω καὶ τὰς δυνάμεις τῶν συνδρομητῶν μου.
Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον μου καὶ τὸ θέρος, φίλτατε *Σοφὲ Πλάτων*, ἀρκεῖ νὰ μοῦ κόμῃς γνωστὴν τὴν διαμονήν σου.
Χαίρω πολύ, *Δάφνης Στέφανε*, διότι ἀπεφάσισες νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ σὲ συγχαίρω συγχρόνως διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα. Τὸ ψευδώνυμον σου πολὺ μοῦ ἀρέσει καὶ εὔχομαι νὰ τὸ ἴδω μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.
Ὄχι μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἀλλὰ τακτικώτατα θέλω νὰ μοῦ γράφῃς, *Σαπφὼ ἡ Λευκαδία*, ἀφοῦ μάλιστα ἔχεις τόσην χάριν εἰς τὰς ἐπιστολάς σου. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα.
Κ' ἐγὼ σὲ εὐχαριστῶ, *Ὡραία Γαλάτεια*, διὰ τὴν ἀπόφασίν σου.
Οἱ ἐν Σωκίοις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνδρομηταὶ δύνανται τὰς λύσεις των καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις των νὰ τὰς δίδωσι τῷ ἀνταποκριτῇ ἡμῶν κ. Ἀνδρέᾳ Σ. Ἀλεξάκῃ ὅστις θὰ τὰς ἀποστέλλῃ πρὸς ἡμᾶς.
Περαστικὰ εἰς τὸν πονδλαιμὸν σου, *Βασιλεῦ τῶν Φαιάκων* καὶ εὔχομαι νὰ μὴ σ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις σου, εἰς τὰς ὁποίας εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ διαπρέψῃς.
Ζητεῖς νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω πολλά, προσφιλεστάτη μου *Ὑπολαΐς*, ἀλλὰ τὸ ζητεῖς μὲ τόσον ὡραῖα λογάκια ὥστε ἂν εἶχα χῶρον θὰ σοῦ ἀπήντων μὲ μίαν ὁλόκληρον σελίδα.
Μετὰ τὰς ἐξετάσεις, ὅταν θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, νὰ ἴδω ἂν θὰ ἐκπληρώσῃς ὅσα λέγεις, *Βασιλεῦ τῆς Ἄμμου*.
Διὰ νὰ σοὶ στέλλεται τὸ φύλλον εἰς Ἄμφισσαν, φίλε *Ἀγ. Ἀλ. Πετρόπουλε*, εἶνε ἀνάγκη νὰ μοὶ δώσῃ περὶ τούτου ἐντολὴν ὁ δι' οὗ ἐνεγράφης.
Ἀγαπητέ μοι *Ἰωαννίδη*, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ σύρῃς τόσον μεγάλην γραμμὴν διὰ μέσου τῆς ὑπογραφῆς σου, διότι φαίνεται ὡς νὰ θέλῃς νὰ τὴν σβύσῃς.
Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον *Ἀτρόμητος Εὔζωνος* (καὶ ὄχι Εὔζων φίλε Ν. Κ.)
Μετὰ χαρᾶς ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας μου εἰς τὸν μικρὸν Σταῦρον, τὸν *Μελησιγενῆ*, τὸν τρομερὸν αἰνιγματολύτην, *Βασίλισσα τῆς Νυκτός*.
Μὴ ἀνυπομονεῖς δά, *Μοσχοβόλον Ἔαρ*· καθόλου δὲν *ἐπάτησες 'ς τὴν πήτα*. Στέλλε σὺ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ μὴ σὲ μέλῃ. Ὅσαι εἶνε καλαὶ θὰ δημοσιεύωνται. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ μάθωσιν ὅτι ὀνομάζεσαι Ν.Ι.Μπήτζιος.
Κ' ἐγὼ σοῦ ἀνταποδίδω τὸ σταλέν, *Βέλος τῆς Ἀρτέμιδος*.
Θὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά σου, φίλε μου *Κάδμε*, διὰ τοὺς Καστέρας.
Αἱ προτάσεις σου, *Γαληνεαία θάλασσα*, περὶ συχνοτέρας ἐκδόσεως τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, ἀποδεικνύουν τὴν πολλήν σου πρὸς ἐμὲ ἀγάπην· ἀλλὰ δυστυχῶς, ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ δὲν ἔχουν ἢ τουλάχιστον φαίνονται ὅτι δὲν ἔχουν τὰ αὐτὰ πρὸς ἐσὲ αἰσθήματα. Ναί, φίλη μου, ὑπάρχουν συνδρομηταὶ μετ' ἐπιμόνους αἰτήσεις μόλις συγκατετιθέμενοι νὰ πληρώσουν τὴν συνδρομήν των. Πόσον βλάπτει ἡ τοιαύτη ἀπροθυμία των τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ.
Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶνε εὐτυχής, *Πτερωτὸν Ῥιπίδιον*, διότι σοὶ φέρει εἰς τὸν ναῦν σου τόσας ἀναμνήσεις, καί, ὅπως σοὶ ἐνεθύμιζεν ἐν Ἑλβετίᾳ τὴν γλυκεῖαν Ἑλλάδα, ἤξη ἐν Ἑλλάδι σοὶ ἐνθυμίζει τὴν ὡραίαν Ἑλβετίαν μὲ τὰ γραφικώτατα τοπεῖά της. Γράφε μου, ἐὰν τοῦτο σοὶ προξενῇ εὐχαρίστησιν, ὅπως εἰς ἐμέ, μὴ μὲ ὑποβάλλῃς ὅμως εἰς ἀνάκρισιν. . . .
Σοῦ εὔχομαι καλὸν κατευόδιον, *Ἡρωϊκὴ Πάργα*.
Πρῶτα πρῶτα σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μοι *Βασιλεῦ τῶν Ἀνθέων*, νὰ γράψῃς τὸ ψευδώνυμόν σου ἑλληνιστί, διὰ νὰ μὴ εὑρεθῇ κανεὶς καὶ εἴπῃ ὅτι θέλεις νὰ κάμῃς ἐπίδειξιν γνώσεων τῆς γαλλικῆς, τὴν ὁποίαν ὅλοι σχεδὸν γνωρίζουν, Δεύτεραν ἐκιδοκιμάζω ὅσα λέγεις περὶ διηγήματος ὅτι πρέπει νὰ εἶνε διδακτικὸν καὶ μορφωτικόν· τοῦτο προϋποτίθεται· ἄνευ ἠθικοῦ σκοποῦ οὔτε διὰ μεγάλους οὔτε διὰ μικρούς πρέπει νὰ γράφεται ἔργον. Ἀλλ' ἰδίως τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε ἐπαγωγόν, νὰ κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ συγκινῇ ἢ νὰ τέρπῃ, διότι ἄλλως ὅσον ἠθικὸν καὶ ἂν εἶνε θὰ εἶνε ἀνιαρὸν καὶ πληκτικόν, καὶ τότε θὰ προξενῇ ἀποτέλεσμα ἀντίθετον τοῦ προθυμένου; ἀνεῦ νὰ ἠθικοποιῇ, θὰ ἐξεγείρῃ ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν ἠθικήν.
Πολὺ ὡραῖα διασκεδάζεις, *Ἴον* τοῦ *Ἀγροῦ*, πότε μὲ τὸ τροχήλατον πότε μὲ τὴν ἅμαξαν. Πολὺ ἐλυπήθην διότι ἐπνίγησαν οἱ γενναῖοι ἄνδρες οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν σωσίβιον λέμβον ἐπῆγαν νὰ σώσουν τὸ πλήρωμα τοῦ κινδυνεύοντος πλοίου. Δικαία ἀμοιβὴ εἶνε ἡ ἀνέγερσις μνημείου πρὸ; μνήμην αὐτῶν. Τί ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα αὐτὸ τοῦ ναυαγοσώστου, ἀλλὰ καὶ τί φιλάνθρωπον! Εὐλογημένη ἡ μνήμη τῶν θυσιαζομένων ὑπὲρ τῶν ὁμοίων των! Ἀλλὰ μέγας ἔπαινος ὀφείλεται καὶ εἰς τοὺς ναύτας τῆς ἐξοχῆς σας οἱ ὁποῖοι ἔσωσαν τὰ λείψανα τῶν δύο βυθισθεισῶν σωσιβίων λέμβων καὶ τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου. Τὰς προσρήσεις μου εἰς τὴν φίλην σου *Ἀκτῖνα Ἡλίου* ἤτις ἦλθε καὶ σὲ ἐπισκέφθη ὡς καὶ εἰς τὴν καλὴν της διδασκάλισσαν.
Κ' ἐγὼ ἄκρως εὐχαριστοῦμαι διότι ἔχω μαζί σου ἀλληλογραφίαν, φίλη μου Ἰουλία Καραθεοδωρῆ· ἀλλὰ διατί πάντοτε ἐπὶ δελταρίου μοὶ γράφεις; τόσον πολὺ μαῦ ἀρέσκουν τὰ γραφόμενά σου ὥστε ἤθελα νὰ εἶνε πολλά, πολλά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ τηρῶσι τοὺς ἐν σελίδι 112 ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων.]

161. Συλλαβόγριφος.

Ἐ, γράμμα, ἕνα ὀρθὸν κ' ἕ. ἄλλο γράμμα πάλι
Ἂν σμίξῃς, μ'α παρευθὺς πόλις θὰ ξεπροβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλέως.

162. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς, τῆς Τουρκίας πόλις εἶμαι·
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς, 'ς τοὺς ἀγροὺς καὶ κήπους κεῖμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῆς Νυκτός.

163. Στοιχειόγριφος.

Κολυμβῶ, πλὴν νὰ πετάξω
Μὴ φοβοῦ· ἰσχὺν δὲν ἔχουν
Τὰ λευκά μου τὰ πτερά.
Ἂν τὸ στῆθός μου ἀλλάξω
Νῆσος εἶμαι καὶ μὲ βρέχουν
Τοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

164. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι τόπος ἀσφαλείας ἂν μοῦ κόψῃς δυὸ στοιχεῖα.
Μέτραν γίνομαι τοῦ χρόνου καὶ μ' εὑρίσκεις μ' εὐκολία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδρονικάλου Ἀνθους.

165. Στοιχειόγριφος.

Ἕνας μάντις κ' ἐγὼ εἶμαι, καθὼς εἶμαι ἐὰν μείνω.
Ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι τραγικὸς ἥρως θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου.

166. Τονόγριφος.

Ὅπως εἶμαι, φίλε, μὲ πετᾷς, μ' ἀφίνεις.
Ἀλλαξε τὸν τόνον: ἄσμενος μὲ πίνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλωνος Ἀετοῦ.

167. Κυβόλεξον.

1. Τὸ πρῶτόν μου ἐγγίζεις τὴν σπάθην σου ἐλκύων.
2. Τὸ δεύτερόν μου εἶνε θεός τις τῶν ἀρχαίων.
3. Τὸ τρίτον μου θὰ εὕρῃς τοὺς πόδας σου τανύων.
4. Κ' ἐγὼ ἀνήκω, φίλε, 'ς τὸ γένος τῶν Ἑδραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηροῦ Κέκου.

168. Κυβόλεξον συλλαβικόν.

1. Εἶμαι κράτος τῆς Εὐρώπης, κ' εἰς τὰ δυτικά της κεῖμαι,
2. Καταπράσινον, τὸ ἔαρ, βλέπων με, φίλε, θαυμάζεις.
3. Ἐμὲ τέλος μὴ με κάμῃς, γιατὶ δίκαιον δὲν εἶμαι.
Μ' ἔλυσες; Δὲν τὸ πιστεύω! γιατί, βλέπω, μὲ κυτάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπολείδος.

169. Ῥόμβος.

Γ
. . .
. . .
Γ . . Α . . Σ
. . .
. . .
Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλληνιαίας Θωλά σης.

170 Πρόβλημα.

Εἰς κύριος εἶχε κτῆμα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν νὰ εἰσέλθῃ τις ἔπρεπε νὰ διέλθῃ δι' ἑπτὰ θυρῶν· εἰς ἑκάστην θύραν ἐφύλαττεν εἷς φρουρός, διὰ νὰ μὴ εἰσέρχεται κανεὶς καὶ κόπῃ τὰ ὀπωρικά. Μόνον ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπηρέτης του εἰσήγοντο καὶ ἔκοπτον· ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης ἦτο ὑποχρεωμένος ὅταν ἐξήρχετο νὰ δίδῃ εἰς κάθε φρουρὸν τὸ ἥμισυ τῶν ὀπωρικῶν τὰ ὁποῖα εἶχε. Μίαν ἡμέραν ὁ κύριός του τὸν ἐστέλλε νὰ τοῦ φέρῃ δύο πορτοκάλια ἀπὸ τὸ κτῆμά του. Πόσα ἔπρεπε νὰ κόψῃ διὰ νὰ τοῦ φέρῃ τοῦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρικαλινοῦ Μεσολογγίου.

171. Κεκρυμμένη παροιμία.

Μίαν ἡμέραν ἡ ἀλεποῦ ἦτο νηστικὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωΐ. ξεκινᾷ λοιπὸν νὰ πάῃ 'ς τὸν ὀρνιθῶνα κατὰ τὸ μεσημέρι ποὺ ἐνόμιζε πῶς κοιμᾶται ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Κατὰ τὴν πεῖνα ὅπου εἶχε εἰμπορεῖ νὰ φάγῃ δέκα κοτόπουλα καὶ νὰ πνίξῃ ἄλλες τόσες ὄρνιθες· δὲν ἐπέτυχε ὅμως ἡ ἐξόρμησή της, διότι μόλις τὴν εἶδαν ἡ χῆνες βάζουν τὰς φωνές, ἡ νοικοκυρὰ ξυπνᾷ, πιάνει ἕνα ξύλο καὶ τρέχει 'ς τὸν ὀρνιθῶνα· καὶ ἡ ἀλεποῦ φεύγει καὶ ἀκόμη φεύγει!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τοάτσας Γιλαστῆς.

172. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρέων.

1. Δέν σοι δίδω εἰμὴ τόσα, ὅσα μοὶ ἔδωκες. 2. Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα ἦγε τόσον καλὰ ὁ Μιλτιάδης. 3. Ὁ ἰσχυρὸς ἄνεμος συχνάκις καταστρέφει τὰ δένδρα. 4. Ἡ Σκίαθος εἶναι μία τῶν Σποραδικῶν. 5. Ἐρρίφθη εἰς τὸ κῦρ ἡ νέα μάρτυς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

173. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχημάτισον ἀπάντησιν τινὸς σοροῦ τῆς ἀρχαιότητος, καταστάσαν παροιμιώδη.

ΑΑ Ε Η ΚΚ Λ ΜΜ ΟΟΟ Ρ ΣΣ ΤΤΤΤ ΥΥΥΥ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοσχοβόλου Ἔρως.

174. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τεσσάρων νήσων τῆς Ἑλλάδος σχηματίσον τὸ ὄνομα ἥρωος τῆς Τροφάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείως τῶν Ἀνθέων.

175. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κράτους τῆς Εὐρώπης.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 3. Καρποφόρον δένδρον. 4. Χώρα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. 5. Πτηνὸν ἁρπακτικόν. 6 Ἥρως τῆς νέας Ἑλλάδος. 7. Πόλις τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλαλήτου Πουλιοῦ.

176. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλης καὶ περιωνύμου ἀγίας, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα τῆς ἐνδοξοτέρας τῶν γυναικῶν.

1. Κῆπος λαμπρότατος. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Ὥρα τοῦ ἔτους. 4. Ἐπίρρημα χρονικόν. 5. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαπτερίας Αὔρας.

177. Φωνηεντόλιπον.

Τπτ—δν—πκτ—δχς—κπν—δ — ν —θρσ—τς—πρπ—ν — σπρ—κ—ζ—ν—σθνθ—χρατσν—πρπ—ν—κπσ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόκκινης Ἀνεμώνης.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ συλλαβίῳ τῆς 30ης Ἰουλίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

107. Τέως, ἕως, ὡς.—**109.** Πρωσσία, Ῥωσσία.—**109.** Σόλων (Σολ, Ὦν).—**110.** Ξηροχώριον (Ξηρὸ, χωρίον.—**111.** Τράπεζα.—**112.** Ὁ ποντικός.

—**113.**
Κ Ο Μ Η
Ο Π Ω Σ
Μ Ω Ρ Α
Π Σ Α Υ

—**114.**
Δ
Α
ΔΑΝΟΣ
Ι
Α

115. Τὸ βρέφος, ἦτο θῆλυ καὶ ἑπομένως δὲν ἦτο *ἀδελφὸς* τον, ἀλλὰ *ἀδελφή του*.—**116** Πειραιεύς.—**117.** IX+IX+IX+IX=XXXXIIII —**118.** Ἡ πόλις Οὐφάλη (*οὐ ψάλλει*).—**119** Εἶχε 98 στρατιώτας. — **120.** Σέβου τὸ γῆρας.—Βαρύνεις. —Γέρας.— Βοῦς. — Τόρα. — Βορά. — Ἥρα.—**121.** Ἡ προκοπὴ νικᾶει τὴ φτώχεια.

— **122.** Τῆς ἐλευθερίας τὴν νῆφη,
Εἴν δῶρα τοῦ Θεοῦ
Ποῦ αὐξάνουν φυτευμένα
Εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ λαοῦ.

123. ΡΩΜΗ (1. Ῥέον. 2. Ὅμως. 3. Μόναχον. 4 Ἠθική).
124. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν κατωτέρων πλασμάτων, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ εἶνε καὶ ὁ τύραννος αὐτῶν.
—**125.** Ἡ καλὴ ἀνατροφὴ εἶνε ἡ βάσις πασῶν τῶν ἀρετῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 161]

«Ἔπιον μὲ τὰς χεῖρας»

Ὁ Ἰωάννης ἦτο βέβαιος ὅτι ἂν ταχύνουν τὸ βῆμα, θὰ προφθάσουν τοὺς δύο στρατιώτας. Τίνα ὁδὸν θὰ λάβῃ, εἴξευρε πολὺ καλά, διότι χθὲς ὁ κῦρ Μορέλης ἔλεγεν ὅτι διὰ νὰ ὑπάγῃ τις εἰς τὸ Βοῦ Ἰζὲλ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ποτάμιον Οὐὲδ Ἐλ Ἀβιὰδ μέχρι τοῦ ποταμίου Οὐὲδ Ἐλ Ἔρς τὸ ὁποῖον χύνεται εἰς αὐτό. Ἔπειτα νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ποτάμιον τοῦτο, νὰ περάσῃ τὰ δύο ὄρη Δζεβὲλ Χουσοῦν καὶ Δζεβὲλ Ἀρουμὰ εἰς τῶν ὁποίων τοὺς πρόποδας ῥέει τὸ ποτάμιον, ἔπειτα νὰ στραφῇ πρὸς ἀριστερὰ καὶ νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθεῖαν, ἕως ὅτου διακρίνῃ τὸ χωρίον.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ ὀνόματα τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ὀρέων, ἀλλ' ἐνθυμεῖτο ὅμως ποίαν ὁδὸν ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ, ὅπερ εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Ἔπειτα ἦτο πεπεισμένος ὅτι μετὰ ὀλίγων ὡρῶν πορείαν θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ. Ἴσως μάλιστα δὲν θὰ ἦτο καὶ ἀνάγκη νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ, διότι θὰ συναντήσουν καθ' ὁδὸν τὸν θεῖόν των ἐπανερχόμενον μετὰ τοῦ λέοντος εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

Ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ ἠναγκάζοντο νὰ βαδίζουν, εὐτυχῶς αἱ σιτοδόχαι των ἦσαν μεσταὶ τροφῶν, διότι ἡ κυρία Λερσὴ εἶχε φροντίσῃ ἐγκαίρως μή τους λείψῃ τίποτε.

Λοιπὸν δὲν εἶχον τίποτε νὰ φοβηθοῦν· μόνον ἔπρεπε νὰ σπεύσουν διὰ νὰ προφθάσουν τοὺς στρατιώτας.

Ὁ Ἰωάννης ἐγέλα συλλογιζόμενος τὸν μορφασμὸν τὸν ὁποῖον θὰ ἔκαμνεν ὁ καπετὰν Χαφοὺρ ὅτε θὰ τους ἔβλεπεν αἴφνης, ἐν ᾧ θὰ ἦτο ἡσυχος ὅτι κοιμῶνται ἡσυχα εἰς τὸν Ἅγιον Φίλιππον.

Αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμίου ἦσαν χλοεραί, ὁ καύσων ἦτο ὑποφερτὸς καὶ αἱ πέρδικες, τὰς ὁποίας ἐτρόμαζεν ὁ Ἀλῆς μὲ τὰ πηδήματά του καὶ τας ἠνάγκαζε νὰ πετοῦν, διεσκέδαζον πολὺ τὸν μικρὸν Φραγκίσκον.

Πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ γεννητή· ὁ τόπος ἐφαίνετο ἀκατοίκητος.

Εὐτυχῶς ὁ Ἰωάννης εἴξευρε πολὺ καλὰ τὴν ὁδόν του.

Ἐν τούτοις μετὰ μιᾶς ὥρας πορείαν ταχεῖαν, ὁ Φραγκίσκος ἤρχισε νὰ σύρῃ τὸν πόδα του καὶ νὰ παραπονῆται ὅτι πεινᾷ. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμη, καὶ νὰ μὴ σταθοῦν πρὶν προφθάσουν τοὺς δύο στρατιώτας.

«Ἀκόμη λιγάκι, Φραγκίσκε μου, καὶ θὰ τους προφθάσωμεν, θὰ καθήσετε πάλιν ὅπως χθὲς εἰς τὸ κτῆνος καὶ θὰ ξεκουρασθῆτε».

Ὁ Φραγκίσκος ἔλαβε θάρρος καὶ ἐβάδισεν ἄλλην ἡμίσειαν ὥραν· ἀλλὰ ἕως ἐδῶ ἔφθανον αἱ δυνάμεις τοῦ δυστυχοῦς παιδίου, καὶ ὁ Ἰωάννης ἐνόησεν ὅτι ἦτο περιττὸν πλέον νὰ τον προτρέψῃ.

Ἐκάθισαν λοιπὸν καὶ τὰ τρία κατὰ σειρὰν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλης ἀρκεύθου, ἔφαγον καὶ ἔπιον μὲ τὰς χεῖρας δι' ἔλλειψιν ποτηρίων καὶ ἀνεπαύθησαν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ μετὰ ταῦτα ζωηροὶ καὶ ἀκμαῖοι ἐπανέλαβον τὴν πορείαν των.

Θὰ ἦτο μεσημβρία περίπου, διότι ὁ ἥλιος εἶχε θερμότητα ἀφόρητον, καὶ ἡ ὁδὸς δὲ ἡ ἕως τότε εὔκολος καὶ ἀρκετὰ εὐάρεστος, ἐγίνετο κατ' ὀλίγον δυσκολωτέρα καὶ μᾶλλον δύσβατος. Τὸ ποτάμιον Οὐὲδ Ἐλ Ἀβιὰδ ἔρρεεν ἡσύχως μεταξὺ δύο ὀχθῶν ἀποτόμων αἵτινες μόλις ποὺ καὶ που εἶχον ὀλίγους θάμνους ψωραλέους· ὥστε διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν τοῦ ὕδατος, ἠναγκάσθησαν τὰ παιδία νὰ καταβοῦν καὶ νὰ βαδίζουν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ δροσίζωνται.

Ἀλλὰ δυστυχῶς καθ' ὅσον προέβαινον τὰ παιδία ὁ ποταμὸς ἔχανε τὸν ὄγκον του, καὶ μετ' ὀλίγον ἔγινεν αἴφνης μικρὸν ῥυάκιον ῥέον ἐπάνω βράχων ἐπιπέδων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια ἦτο τόσον λεία καὶ ὀλισθηρά, ὥστε ἐφαίνετο ὡς καθρέπτης καὶ ἐγίνετο ἀντανάκλασις φοβερά. Καὶ τὰ δύσμοιρα παιδία ἂν καὶ ἔσπευδον, ὅμως ἐθεωροῦντο εὐτυχῆ ὁσάκις εὕρισκον μικρόν τινα βράχον ἐξέχοντα διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν ὑπὸ τὴν σκιάν του.

Ἦσαν δὲ καταβεβλημένα, μάλιστα δὲ ὁ Φραγκίσκος.

Περὶ τὴν ἑσπέραν ἔφθασαν εἰς τὸ ποτάμιον Οὐὲδ Ἐλ Ἔρς. Ἡ κοίτη τοῦ ποταμίου τούτου ἦτο πολὺ πλατυτέρα καὶ ἐκ διαλειμμάτων εἶχε καὶ ὀλίγα τινὰ δένδρα, τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ ἀνεκούφιζε τοὺς δυστυχεῖς μικροὺς ὁδοιπόρους, οἵτινες ἤρχιζον ἤδη νὰ αἰσθάνωνται πεῖναν καὶ δίψαν.

Καὶ τὴν μὲν δίψαν ἠδύναντο εὐκόλως νὰ σβέσωσι διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμίου, ὅπερ ἦτο ἀρκετὰ δροσερὸν καὶ εὐχάριστον, ἂν καὶ εἶχε γεῦσιν ἁλμυρίζουσαν, τὴν δὲ πεῖναν ἀνεκούφιζον διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ ἐφύλαττον τὰς ὀλίγας τροφὰς τὰς ὁποίας περιεῖχον αἱ σιτοδόχαι των. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν ἐφοβεῖτο διόλου μήπως πάθουν ἔλλειψιν τροφῆς, διότι ἂν καὶ δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ προφθάσῃ τὸν καπετὰν Χαφοὺρ καὶ συντροφίαν, ἦτο βέβαιος σχεδὸν ὅτι τὸ Βοῦ Ἴζὲλ εἶνε τόσον πλησίον, ὥστε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνέμενε νὰ ἴδῃ μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν θεῖόν του.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε μέσον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ καταλάβῃ πόσας ὥρας ὁδοιποροῦν, ὑπελόγιζεν ὅτι ὑπολείπονται ὥραί τινες μέχρι τῆς ἑσπέρας, ἀλλ' αἴφνης διὰ μιᾶς ἔγινε σκότος, ἐνύκτωσε χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ λυκόφως, διότι ἐν τῇ Ἀλγερίᾳ δὲν ὑπάρχει λυκόφως.

«Ἰωάννη, ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος μετά τινος δειλίας, ἔτσι δὰ θὰ περπατοῦμε ὅλη νύκτα εἰς τὰ σκοτεινά;

— Ἄ, μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης προσπαθῶν νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἀδελφόν του· τώρα δὰ θὰ βγῇ τὸ φεγγάρι καὶ νὰ ἰδῇς τί ὡραῖα ὅπου θὰ εἶνε τὴν νύκτα μὲ τὴν δροσιά. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον θ' ἀπαντήσωμεν κανένα χωριουδάκι ἢ κανένα κτῆμα σὰν τοῦ κὺρ Μορέλη, νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε καὶ νὰ ξεκουρασθοῦμε.

— Καὶ ἂν δὲν ἀπαντήσωμεν οὔτε χωριουδάκι οὔτε κτῆμα; ὑπέλαβεν ὁ Μιχαλάκης.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης ὑποκρινόμενος γενναιότητα. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ εἶνε ἄνθρωποι καὶ κτήματα ἐδῶ κάπου πλησίον εἰς τοῦτον τὸν λαμπρὸν ποταμόν;

— Ὡς τώρα ὅμως δὲν ἀπαντήσαμε τίποτε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Πῶς ἤθελες νὰ ἀπαντήσωμε μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ποῦ ψήνει καὶ τῆς πέτρες. Τί ἤθελες; νὰ φυτρώσῃ μέσα 'ς τὴν ἄμμο καὶ 'ς τοὺς βράχους; Ἀπ' ἐδῶ ὅμως καὶ πέρα τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Ἐδῶ εἶνε νερὰ καὶ δένδρα καὶ πρασινάδα, καὶ δὲν γίνεται νὰ μὴ εἶνε καὶ κτήματα καὶ χωριά.

— Καλά, εἶπεν ὁ Μιχαλάκης, μὰ ποῦ εἶνε τὸ φεγγάρι; Δὲν θὰ βγῇ, καὶ θὰ περάσωμε ἀπὸ τὰ σπίτια χωρὶς νὰ τὰ ἰδοῦμε 'ς τὰ σκοτεινά.

— Ὄχι δά! Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ δένδρα ἂν πλαγιάσωμε, δὲν θὰ κακοπεράσωμε πολύ.

— Καλλίτερα ναῦρωμε καμμία τρῦπα μεγάλη 'ς τὸ βράχο νὰ τρυπώσωμε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Μία νύκτα εἶνε καὶ θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τὴν καταλάβωμε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Καλὰ λές, Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Μιχαλάκης. Μὰ κύτταξε ἐκεῖ πέρα, Ἰωάννη, κύτταξε σαν νὰ ἔρχεται ἕνα σκυλί.

— Βλέπεις ὅτι ἔχω δίκαιον; εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶνε ἄνθρωποι ἢ κανένα κτῆμα.»

Ταῦτα λέγων ὁ Ἰωάννης, ἠγέρθη καὶ ἐβάδισε κατ' ἐπάνω τοῦ σκύλου, προσκαλῶν αὐτὸν μετὰ φωνῆς θωπευτικῆς· ἀλλὰ τὸ ζῷον ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ, ἐστάθη διὰ μιᾶς καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ὀξεῖαν καὶ ἀγρίαν, ἥτις καθόλου δὲν ὡμοίαζε φωνὴν σκύλου, καὶ παρευθὺς ἔγινεν ἀστραπή.

Ταὐτοχρόνως ὁ Ἀλῆς, ὁ πιστὸς σωματοφύλαξ τῶν μικρῶν ὁδοιπόρων, ὅστις ἐκοιμᾶτο παρὰ τοὺς πόδας τῶν κυρίων του, ἀνωρθώθη διὰ μιᾶς καὶ ἤρχισε νὰ γρύζῃ καὶ ἡτοιμάζετο νὰ καταδιώξῃ τὸν δολίως ἐρχόμενον.

«Παράξενος σκύλος! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, φαίνεται σὰν νὰ μας φοβῆται.

— Ἀμ' ἂν τύχῃ καὶ δὲν εἶνε σκύλος; εἶπεν ὁ Μιχαλάκης.

— Τί λοιπὸν εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Ἔερω καὶ 'γώ; Μὴν εἶνε λύκος;

— Ἀμ' δέ; Δὲν ἐνθυμεῖσαι; Μᾶς τὸ εἶπε ὁ κύριος Λεφελῆς ὅτι δὲν ὑπάρχουν λύκοι εἰς τὴν Ἀλγερίαν.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε δίκαιον, διότι ἀληθῶς εἰς τὴν Ἀλγερίαν λύκοι δὲν ὑπάρχουν. Ὥστε δὲν ἦτο λύκος· ἀλλὰ καὶ ὁ Μιχαλάκης δὲν εἶχεν ὅλως ἄδικον, διότι τὸ ζῷον περὶ οὗ ὁ λόγος, οὔτε λύκος ἦτο οὔτε σκύλος, ἦτο καὶ τὰ δύο, ἦτο θώς, τσακάλι, ζῷον σαρκοφάγον· ἀλλὰ τὸ ὁποῖον εἶνε περισσότερον ἐπίφοβον εἰς τὰς ὄρνιθας καὶ τοὺς λαγιδεῖς παρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ θῶες ταξειδεύουν συνήθως ἀγεληδόν, δῆλα δὴ ἐν κοπάδι ἀπὸ εἴκοσι, τριάκοντα ἢ καὶ τεσσαράκοντα. Ὁ θὼς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ ὁ Μιχαλάκης ἦτο ὁ πρόσκοπος τῆς ἀγέλης καὶ εἶχε τρέξῃ ἔμπρος διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἂν εἶνε ἀσφάλεια, καὶ ἀφ' οὗ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐχθρός τις, τότε νὰ δώσῃ εἴδησιν εἰς τὴν ἀγέλην νὰ προχωρήσῃ. Τώρα λοιπὸν ἀφ' οὗ εἶδε τοὺς τρεῖς μικροὺς ὁδοιπόρους καὶ τὸν ἄγρυπνον Ἀλῆν, τοὺς ἐνόμισεν ὡς ἐχθροὺς καὶ δι' αὐτὸ ἐξέβαλε τὴν ὀξεῖαν ἐκείνην κραυγήν, διὰ νὰ δώσῃ εἴδησιν εἰς τὴν ἀγέλην νὰ μὴ προχωρήσῃ, ἀλλὰ νὰ ἀλλάξῃ δρόμον.

Βεβαίως ὁ φόβος τοῦ ζῴου ἦτο μάταιος, διότι οὐδεὶς κίνδυνος ὑπῆρχε καὶ οἱ ἐχθροὶ δὲν ἦσαν διόλου ἐπίφοβοι. Ποῦ νὰ εὕρουν οἱ θῶες ὅτι περισσότερον ἐφοβήθησαν οἱ μικροὶ μας φίλοι.

Ἀλλὰ ἰδού· ἡ σελήνη ἀνατέλλει πλήρης κάλλους καὶ φωτός.

Ἔμπρος, παιδιά, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Στοιχηματίζω ὅτι πρὶν προχωρήσωμεν μίαν ἑκατοστὴν βήματα θὰ διακρίνωμεν κανὲν παράθυρον μὲ φῶς, ἢ καπνὸν καμμιᾶς καπνοδόχης.

— Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, δός μου τὸ χέρι σου νὰ σηκωθῶ. Εἶμαι κατακομμένος!»

Τὸ δύσμοιρον παιδίον μόλις ἠδύνατο νὰ πατήσῃ τοὺς πόδας του, ἦτο κατάκοπον. Ὡς συνήθως συμβαίνει αἰσθανόμεθα περισσότερον τὸν κόπον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μέλλομεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν πορείαν, μετὰ ὀλίγης ὥρας ἀνάπαυσιν.

Ὅπως δήποτε προσεπάθησε νὰ βαδίσῃ, καὶ ἐσύρετο σχεδὸν ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν ὅπως ὅπως, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Μιχαλάκη καὶ τοῦ Ἰωάννου.

Ὁ Ἰωάννης ἐνεθάρρυνε τὸν μικρὸν ἀδελφόν του λέγων πρὸς αὐτόν:

«Δὲν εἶσαι κουρασμένος πολύ, Μιχαλάκη μου, ἀλλὰ τὰ ποδαράκια σου εἶνε μουδιασμένα, καὶ ὅταν περιπατήσῃς, λίγο λίγο θὰ ξεμουδιάσουν. Ἔτσι δά, εὐγέ σου».

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἔλεγε τοὺς παρηγορητικοὺς τούτους λόγους παρετήρει μήπως ἀνακαλύψῃ μακρὰν μικρόν τι φῶς, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα τόσον πολὺ ἀνακουφίζουν καὶ ζωογονοῦν τοὺς δυστυχεῖς ὁδοιπόρους.

Οὔτε φῶς, οὔτε τίποτε!

Ἐνόησε τέλος ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν νύκτα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ πλησίον μέρος κατάλληλον νὰ διανυκτερεύσουν, διότι ἡ νὺξ ἦτο πολὺ δροσερά.

Ἀλλ' ἐκεῖ πλησίον δὲν ἦσαν πλέον βράχοι· ἦσαν ὅμως δένδρα πυκνόφυλλα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καταφύγουν καὶ νὰ εὕρουν στέγην.

«Ἐλᾶτε, παιδιά, νὰ κοιμηθοῦμε τώρα, νὰ ξεκουρασθοῦμε καὶ 'λιγάκι ποῦ νὰ περιπατοῦμε νύκτα ὥρα; Καλλίτερα αὔριο πρωΐ πρωΐ ξεκινοῦμε ζωηροὶ καὶ ξεκουρασμένοι.»

Ἐπλαγίασαν λοιπὸν καὶ οἱ τέσσαρες, ὁ Ἰωάννης, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Ἀλῆς κατὰ σειρὰν καὶ εὐθὺς ἀπεκοιμήθησαν οἱ τρεῖς· ὁ δὲ Ἰωάννης ὡς καλὸς ἀρχηγὸς ἐπλαγίασε πρὸς τὸ ἔξω μέρος καὶ ἔμεινεν ἄγρυπνος ὅσον ἠδυνήθη περισσότερον· ἀλλὰ τέλος τὸν ἐπῆρε καὶ αὐτὸν ὁ ὕπνος. Πλησίον τοῦ Ἰωάννου ἐξηπλώθη ὁ Ἀλῆς.

Πόσην ὥραν ἐκοιμήθη ὁ Ἰωάννης; Οὐδὲ αὐτὸς εἴξευρε. Ἀλλ' αἴφνης τὸν ἀφύπνισαν αἱ ὑλακαὶ τοῦ Ἀλῆ, ὅστις ὥρμησε νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς θῶας οἵτινες, εἶχον πλησιάσῃ κινούμενοι ὑπὸ τῆς πείνης.

Εὐτυχῶς ὁ θώς, τὸ τσακάλι, εἶνε ζῷον δειλόν, ὥστε ἄνευ τινὸς δυσκολίας αἱ φωναὶ τοῦ

Ἰωάννου καὶ αἱ ὑλακαὶ τοῦ Ἀλῆ ἀπεδίωξαν τοὺς νυκτοκλέπτας.

Εὐτυχῶς τὰ παιδία δὲν ἐξύπνησαν. Φανταστῆτε πόσον ἦσαν κατάκοπα, τὰ καϊμένα!

Ἀφ' οὗ παρῆλθεν ὁ κίνδυνος ὁ μὲν Ἀλῆς ἡσυχα ἡσυχα ἐξηπλώθη καὶ εὐθὺς ἀπεκοιμήθη· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ κοιμηθῇ. Ἐκάθισε λοιπὸν σκοπὸς ἔχων ἀπόφασιν νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἄγρυπνος.

Ἡ σελήνη ἔλαμπε καταφωτίζουσα τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν καὶ ὅλον τὸν ὁρίζοντα, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ πολὺ μακράν.

Πολὺ περίεργον ἐφάνη εἰς τὸν Ἰωάννην τὸ ἑξῆς. Ἐν ᾧ δηλαδὴ ὅλη ἐκείνη ἡ χώρα τὴν ἡμέραν ἐφαίνετο ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος, τοὐναντίον τώρα τὴν νύκτα ἐφαίνετο κατῳκημένη καὶ πολὺ διότι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔβλεπε σκιὰς πολλὰς διερχομένας ταχέως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἤκουε κρότον ἐλαφρῶν βημάτων, τὰ ξηρὰ φύλλα ἔτριζον καὶ οἱ χάλικες τοῦ ποταμίου συνεκρούοντο ὡς νὰ ἐπάτει τις ἐπ' αὐτῶν, καὶ οἱ μικροὶ οὗτοι κρότοι ἔφθανον εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἰωάννου εὐκρινέστατοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτός.

Ἐκ διαλειμμάτων ἠκούοντο καὶ θόρυβοι φοβερώτεροι· αἱ ἀπαίσιαι ὑλακαὶ τῶν θώων ἢ αἱ ὀξεῖαι κραυγαὶ τῆς ὑαίνης, ἢ καὶ ἡ θρηνώδης κρυγὴ τοῦ πάνθηρος ἡ ὁποία ὁμοιάζει τὸν ἦχον πριονιζομένου ξύλου.

Ὁ Ἰωάννης ἠκροᾶτο τάς διαφόρους ταύτας κραυγὰς μετὰ περιεργίας μᾶλλον ἢ φόβου καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ δὲν ἐπλησίαζον ἀλλὰ ἠκούοντο μακρόθεν. Ἀλλ' αἴφνης ἔπαυσε πᾶς θόρυβος καὶ ἔγινε σιωπὴ ἀλλόκοτος. Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Ἰωάννης ἀνετριχίασε καὶ ᾐσθάνθη φόβον ὡς ἐὰν ἐπλησίαζεν ἄγνωστος κίνδυνος. Ἔτι δὲ μᾶλλον ηὔξησεν ὁ φόβος του, διότι ἔβλεπε καὶ τὸν Ἀλῆν τρέμοντα σπασμωδικῶς.

« ΑΠΕΚΟΙΜΗΘΗΣΑΝ »

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθυτάτης σιωπῆς τῆς νυκτὸς ἀντήχησε μακρόθεν βρυχηθμὸς φοβερὸς ὡς βροντή.

Ὁ Ἰωάννης οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ λέοντα βρυχώμενον, καὶ ὅμως εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι λέων βρυχᾶται καὶ τὸ αἷμα του ἐπάγωσεν, ᾐσθάνθη πίεσιν εἰς τὸ στῆθος καὶ ἡ ἀναπνοή του ἐκόπη. Ποῦ νὰ ηὐξεύρῃ ὅτι ὁ λέων ἦτο πολὺ μακρὰν ἂν καὶ ἡ φωνή του ἠκούετο τόσον πλησίον! Ἐνόμιζε λοιπὸν ὅτι αἴφνης θὰ ἴδῃ τὸν λέοντα ἐμφανιζόμενον ἐμπροσθέν του.

« Τί καλά! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰωάννης, τί καλὰ που δὲν ἀκούουν τίποτε ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος! ἂν μας ἀνακαλύψῃ ὁ λέων καὶ μας φάγῃ καὶ τοὺς τρεῖς, τοὐλάχιστον αὐτοὶ δὲν θὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν ἐγὼ τώρα αἰσθάνομαι. »

Βλέπετε, ὁ καλὸς ἀδελφός εἶχε τὸν νοῦν του καὶ εἰς τοὺς μικροὺς ἀδελφούς του τὴν τελευταίαν ὥραν τοῦ κινδύνου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 168.]

Ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός μου δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοιαύτης διαταγῆς· ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐσκέφθη ὅτι ἓν μόνον εἶχε καθῆκον: νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀδελφήν του καὶ τὴν φίλην του, καὶ ἂν ἀκόμη διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπόν του ἔπρεπε ν' ἀψηφίσῃ χιλίους θανάτους. Ἤθελε μόνον νὰ λάβῃ μαζί του, ὡς ἐγγύησιν ἐπιτυχίας, τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός του.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ πατρός του φέρων τὸ βάρος τοῦ ἀναθέματός του καὶ νὰ διατρέξῃ τὸν κόσμον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς του. Τὸ τελευταῖον τοῦτο δυστύχημα τῷ ἐφάνη σκληρότερον πάντων· ἀλλ' ἂν κατ' ἀρχὰς κατεβλήθη, ἐν τέλει αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας τῷ ἔδωκε δύναμιν ὑπεράνθρωπον. Τοῦ λοιποῦ ἦτο προπαρεσκευασμένος διὰ πάντα.

Ὁ Μουσταφᾶς ἀπεχαιρέτισε κλαίων τοὺς γονεῖς τῆς Ζωαΐδας (οὕτω ὠνομάζετο ἡ μνηστή του) καὶ ἐξεκίνησεν ἀμέσως πρὸς τὴν Βαλσόραν, ὅπου, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ αἰχμαλώτου πειρατοῦ, οἱ σύντροφοι αὐτοῦ συνήθιζον νὰ μεταβαίνωσι πρὸς πώλησιν τῶν λαφύρων των.

Εἰς τὴν μικράν μας πόλιν δὲν εὑρίσκονται εὐκόλως πλοῖα διὰ τὴν Βαλσόραν. Ὁ ἀδελφός μου λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ διὰ ξηρᾶς καὶ ἔπρεπε νὰ ὁδοιπορῇ νυχθημερὸν ἀδιακόπως διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην συγχρόνως μὲ τὸν πειρατήν. Ἱππεύων δὲ ἐξαίρετον ἵππον καὶ μὴ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καμμίαν ἀποσκευὴν ἤλπιζε νὰ φθάσῃ πρὶν παρέλθωσιν ἓξ ἡμέραι· ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν τῆς τετάρτης ἡμέρας, ἐν ᾧ ὡδοιπόρει μόνος, τρεῖς ἱππεῖς, γυμνὰ κρατοῦντες ξίφη, ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ μετὰ τόσης ὁρμῆς ὥστε δὲν ἐπρόφθασεν οὐδὲ νὰ ὑπερασπισῃ ἑαυτόν.

Ὁ ἀδελφός μου νομίζων ὅτι ἦσαν λῃσταὶ καὶ ὅτι ἤθελον τὰ χρήματά του καὶ τὸν ἵππον του μᾶλλον ἢ τὴν ζωήν του, ἐφώναζεν εἰς αὐτοὺς ὅτι συγκατατίθεται νὰ τοῖς δώσῃ ὅ,τι εἶχε· ἀλλ' οὗτοι χωρὶς νὰ εἴπωσι λέξιν κατέβησαν ἐκ τῶν ἵππων των καὶ ἀφ' οὗ ἔδεσαν τοὺς πόδας τοῦ ἀδελφοῦ μου ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου του τὸν ἔσυρον ταχέως μαζί των χωρὶς νὰ δώσωσι τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὰς παρακλήσεις του.

Ὁ Μουσταφᾶς καὶ οἱ ἄφωνοι λῃσταὶ ἀφήσαντες τὴν λεωφόρον ἐβυθίσθησαν εἰς πυκνὸν δάσος, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ὡδοιπόρησαν περίπου μίαν ὥραν μέχρις ὅτου ἔφθασαν εἰς ἐξαίθραν περιοριζομένην ἀπὸ ὑψηλὰ δένδρα καὶ τὴν ὁποίαν περιέβαλλε καθ' ὁλοκληρίαν κύκλος βράχων ὡς φυσικὸν φρούριον.

Δέκα πέντε ἢ εἴκοσι περίπου σκηναὶ ἦσαν ἐστημέναι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔβοσκον κάμηλοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἵπποι. Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀφ' οὗ ἔλυσαν τὰ δεσμὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, τῷ ἔνευσαν νὰ καταβῇ τοῦ ἵππου του καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς σκηνὴν μεγαλειτέραν τῶν ἄλλων, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἐσωτερικὸν μέρος εἶχε πλουσιωτάτην διακόσμησιν.

Ἐπὶ σωροῦ πολυτελῶν προσκεφαλαίων ἦτο ἐξηπλωμένος μικρόσωμος γέρων. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἄσχημον, τὸ δέρμα του μαῦρον καὶ στιλπνόν· ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς καὶ ἐκ τοῦ συνεσπασμένου στόματός του ἐφαίνετο ὅτι εἶχε χαρακτῆρα μοχθηρὸν καὶ δόλιον, ἡ τοιαύτη δ' ἔκφρασις παρεῖχεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν βδελυρόν τι καὶ ἀπεχθές. Ἀλλ' ὅσην σοβαρότητα καὶ ἂν προσεπάθει νὰ λάβῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Μουσταφᾶς ἐσκέφθη ὅτι ἡ τόσον πολυτελὴς ἐκείνη σκηνὴ δὲν ἦτο διὰ τὸ τέρας ἐκεῖνο, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ ἐρώτησις τῶν ὁδηγούντων αὐτὸν ἐδικαίωσε τὴν σκέψιν του.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἀρχηγός; ἠρώτησαν τὸν νάνον.

— Εἶνε εἰς τὸ κυνήγιον, ἀπεκρίθη οὗτος· ἀλλὰ μ' ἐπεφόρτισε νὰ τὸν ἀντικαταστήσω εἰς τὴν ἀπουσίαν του.

— Ἔλα δά! δὲν εἶνε δική σου δουλειά· ἀπεκρίθη εἷς τῶν λῃστῶν· πρέπει νὰ ξεύρωμεν ἂν αὐτὸν τὸν σκύλον θὰ τὸν σκοτώσωμεν ἢ θὰ τοῦ πάρωμεν λύτρα· καὶ μόνον ὁ Ἀρχηγὸς εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ τοιαύτην ἀπόφασιν.

Τὸ μικρόσωμον τέρας προσβληθὲν εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν του, ἀνυψώθη ὅσον περισσότερον ἠδύνατο διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὸ αὐτίον τοῦ ἀντιλέγοντος εἰς αὐτόν. Αἱ προσπάθειαί του

ἀπέθησαν μάταιαι, ἀλλ' ἀπεζημιώθη διὰ τὴν ἀποτυχίαν του χύνων κατ' αὐτῶν χείμαρρον ὕβρεων, τὰς ὁποίας τῷ ἀνταπέδωκαν καὶ οἱ ἄλλοι μὲ τὸν τόκον· φοβερὰ σύγχυσις λοιπὸν ἐπεκράτει εἰς τὴν σκηνήν.

Αἴφνης τὸ παραπέτασμα ἀνηγέρθη, καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ὑπερήφανος τὸ ἐξωτερικόν. Ἦτο νέος καὶ ὡραῖος ὡς βασιλόπαις πέρσης· τὰ ἐνδύματά του καὶ τὰ ὅπλα του, πλὴν ἐγχειριδίου τινος ἐστολισμένου μὲ βούβινια, ἦσαν συνήθη καὶ ἁπλᾶ· ἀλλὰ ἡ αὐστηρότης τοῦ βλέμματός του καὶ ἡ φυσικὴ του ἀξιοπρέπεια ἥτις ἦτο διακεχυμένη ἐπ' αὐτοῦ ἐπέβαλλον περισσότερον σεβασμὸν παρὰ τὰ λαμπρότερα ἐμβλήματα.

— Ποῖος τολμᾷ νὰ φιλονικῇ ἐντὸς τῆς σκηνῆς μου; ἀνέκραξε μὲ τρομερὰν φωνήν.

Ἐπὶ στιγμάς τινας ὁ φόβος ἔδεσεν ὅλας τὰς γλώσσας.

Τέλος εἷς ἐκ τῶν συλλαβόντων τὸν Μουσταφᾶ διηγήθη τί εἶχε συμβῇ. Τότε ὁ ἀρχηγός, ὡς τὸν ἀπεκάλουν, ἐκοκκίνησεν ἐξ ὀργῆς, ἀποταθεὶς δὲ διὰ φωνῆς ἐμποιούσης τρόμον εἰς τὸν νάνον τῷ εἶπε· «Πῶς ἔλαβες τὸ θάρρος νὰ ἐμβῇς εἰς τὴν θέσιν μου, Χασάν;»

Οὗτος τρέμων ἐκ φόβου ἐζάρωσεν εἰς μίαν γωνίαν προσπαθῶν νὰ φανῇ ὅσον τὸ δυνατὸν μικρότερος.

— Ἔξω ἀπ' ἐδῶ, γελοῖε! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς ἀπειλητικῶς. Ὁ δὲ νάνος, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν, ὥρμησεν ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ὅσον ταχέως τὸ ἐπέτρεπον οἱ πόδες του.

Τότε οἱ τρεῖς λῃσταὶ ὡδήγησαν τὸν ἀδελφόν μου πρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀγρίας ἐκδικήσεως.

— Πασᾶ τοῦ Ζουλεϊκᾶ, ἀνέκραξε τέλος, ἡ συνείδησίς σου πρέπει νὰ σοὶ λέγῃ διατὶ εἶσαι πρὸ τοῦ Μεβρούκ.

Ὁ ἀδελφός μου ἀκούσας τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄγνωστον εἰς αὐτὸν ὄνομα ἐκεῖνο ἐγονυπέτησε καὶ εἶπε:

— Ὦ Γενναιότατε, φαίνεται ὅτι ἀπατᾶσαι· εἶμαι ἁπλοῦς ὁδοιπόρος καὶ ὄχι ὁ πασᾶς τὸν ὁποῖον νομίζεις.

Πάντες οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὴν σκηνὴν ἔμειναν ἔκπληκτοι, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς ἐξηκολούθησε:

— Ἡ προσποίησίς σου διόλου δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ, διότι εἰμπορῶ νὰ σὲ φέρω πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι σὲ γνωρίζουν καλὰ καὶ τῶν ὁποίων τὴν μαρτυρίαν δὲν θὰ εἰμπορέσῃς νὰ διαψεύσῃς. Ἄς φέρουν ἐδῶ τὴν Ζουλεϊμά! εἶπε προστακτικῶς εἰς τὸν σκλάβον.

Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη γυνή της. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦτο σκλάβα γεννηθεῖσα εἰς τὸ πασαλήκιον τοῦ Ζουλεϊκᾶ, ἥτις πρὸ ὀλίγου προσῆλθεν ὡς καὶ ὁ υἱός της εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ Μεβρούκ, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ βασανιστήρια εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέβαλεν ὁ πασᾶς καὶ τοὺς δύο.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; τὴν ἠρώτησεν ὁ Μεβρούκ δεικνύων τὸν ἀδελφόν μου διὰ τοῦ δακτύλου.

Ἡ γραῖα μόλις ὑψώσασα πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα ἀνέκραξε μετὰ φρίκης:

— Αὐτὸς εἶνε! αὐτὸς εἶνε! τὸ θηρίο! μὲ πέθανε εἰς τὰ βασανιστήρια. Εἶνε ὁ πασᾶς τοῦ Ζουλεϊκᾶ. Ἐκδικήσου με, Μεβρούκ, καὶ μαζί μ' ἐμὲ ὅλα τὰ ἀνδρεῖα παληκάρια ποῦ ἐπρόσταξε καὶ τὰ ἐβασάνισαν.

— Βλέπεις, ἀθλιε, εἶπεν ὁ Μεβρούκ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, εἰς τί σὲ ὠφέλησε ἡ πονηρία σου; αὐτὴ ἡ σκλάβα ἡ ὁποία ἔζησε τόσα ἔτη πλησίον σου ἀμέσως σὲ ἀνεγνώρισε. Ἄλλως τε σὲ περιφρονῶ τόσον ὥστε δὲν καταδέχομαι νὰ μολύνω τὸ ἐγχειρίδιόν μου μὲ τὸ βδελυρόν σου αἷμα· ἀλλ' αὔριον τὸ πρωὶ θὰ σὲ δέσω εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ἀλόγου καὶ θὰ κυνηγήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μαζί σου διὰ μέσου δασῶν καὶ βράχων ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἕως εἰς τὴν δύσιν του.

Ὁ ἀδελφός μου ἀπώλεσε τὸ θάρρος του.

— Ἡ κατάρα τοῦ πατρός μου μὲ καταδιώκει! ἀνέκραξε κλαίων Καὶ σὺ ἐπίσης ἐχάθης, ἀδελφοῦλά μου καὶ σὺ Ζωραΐδα

— Οἱ θρῆνοί σου εἶνε ἀνωφελῆς, τῷ εἶπεν εἰς τῶν λῃστῶν δένων σφιγκτὰ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὄπισθεν τῆς ῥάχεώς του. Καὶ μὴ μένῃς ἐδῶ περισσότερον, πίστευσέ με, διότι ὁ ἀρχηγὸς δαγκάνει τὰ χείλη του καὶ συχνοπιάνει τὸ ἐγχειρίδιόν του· μὴ τὸν ἐρεθίζῃς λοιπὸν μὲ τὴν παρουσίαν σου, ἂν θέλῃς νὰ ζήσῃς μίαν νύκτα ἀκόμη. Ἐμπρός! Ἀκολούθει μας!

Ἐν ᾧ οἱ κλέπται προσεπάθουν νὰ ἑλκύσουν τὸν ἀδελφόν μου ἐντὸς τῆς σκηνῆς, τρεῖς σύν-

τροφοι αὐτῶν εἰσῆλθον φέροντες νέον αἰχμάλωτον. Μολονότι ὁ δυστυχὴς Μουσταφᾶς εἶχεν ὅλην του τὴν προσοχὴν εἰς τὴν δυστυχίαν του, ἐν τούτοις παρετήρησε τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἡ μόνη ἡ διαφορὰ ἦτο ὅτι ὁ νέος αἰχμάλωτος ἦτο μελαγχροινότερος καὶ εἶχε μακρότερα γένεια.

— Φέρομεν τὸν πασᾶ τὸν ὁποῖον μᾶς ἐπρόσταξες νὰ συλλάβωμεν, εἶπον οἱ λῃσταὶ ὠθοῦντες πρὸ τοῦ Μεβρούκ τὸν δεσμώτην αὐτῶν.

— Τί σημαίνουν αὐτά; ἀνέκραξεν ὁ Ἀρχηγὸς φέρων ἀλληλοδιαδόχως τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὸν πασάν. Θαῦμα εἶνε ἢ ἀπάτη;

Ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους:

— Εἶσθε συγγενεῖς καὶ ἀδελφοί; Ὁμιλήσατε δά, ἄθλιοι; Ποῖος ἐξ ἡμῶν εἶνε ὁ πασᾶς, ὁ ἐχθρός μου;

— Ἂν ζητῇς τὸν πασᾶν τοῦ Ζαλεϊκᾶ, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος μεθ' ὑπερηφανείας, εἶμαι ἐγώ.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ φλογερόν του βλέμμα, ἐκ τῆς νευρικῆς δὲ συστολῆς τῶν χειλέων ἐφαίνετο πόση μεγάλη ὀργὴ κατεῖχεν αὐτὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του.

Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ, καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, προσέταξε νὰ ὁδηγήσωσιν ἔξω τὸν πασάν. Ἔπειτα δὲ πλησιάσας εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ἔλυσεν ὁ ἴδιος τὰ δεσμά του καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ πλησίον του.

— Μὰ τὸν Προφήτην! ἀνέκραξεν, ὅτε εὑρέθησαν μόνοι, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι παράδοξος σύμπτωσις σ' ἔρριψεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων μου ἀκριβῶς τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐζήτουν τὸν πασᾶν τοῦ Ζουλεϊκᾶ. Ἡ σύμπτωσις αὐτὴ παρ' ὀλίγον νὰ ἔχῃ κακὸν τέλος διὰ σέ· ἀλλὰ πῶς νὰ πιστεύσῃ κανεὶς τοιαύτην ὁμοιότητα;

Ἐν ᾧ δὲ ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ περιέργως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου ὁ Μεβρούκ ἐζήτει συγγνώμην διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπεριφοράν του.

Ὁ ἀδελφός μου παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀμέσως τὴν ὁδοιπορίαν του, διότι ἑκάστη στιγμὴ βραδύτητος ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὸν ἀθεράπευτον δυστυχίαν.

Ὁ Μεβρούκ ἠρώτησε διατὶ ἐδείκνυε τοιαύτην σπουδήν· ἀλλ' ἀφ' οὗ ὁ Μουσταφᾶς διηγήθη εἰς αὐτὸν τὸ πρᾶγμα δι' ὀλίγων, τὸν προσεκάλεσε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα τοὐλάχιστον ἐκείνην ὑπὸ τὴν σκηνήν του.

— Σὺ καὶ ὁ ἵππος σου θὰ εἶσθε κατακουρασμένοι μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν ἀκατάπαυστον πορείαν καὶ ἔχετε ἀπαραίτητον ἀνάγκην ἡσυχίας μίαν νύκτα κἂν διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας. Αὔριον τὸ πρωΐ, ἐγὼ θά σοι δείξω ἕνα δρόμον διὰ τοῦ ὁποίου μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡμέραν θὰ φθάσῃς εἰς Βαλσόραν.

Ὁ ἀδελφός μου παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην καὶ ἐκοιμήθη ἡσύχως μέχρι πρωΐας εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχιλῃστοῦ.

Συγκεχυμένοι ψίθυροι φωνῶν ὡς θόρυβος φιλονικείας ἀφύπνισαν αὐτόν. Ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Χασάν, τοῦ βδελυροῦ νάνου. Προσεπάθει νὰ πείσῃ τοὺς λῃστὰς ὅτι διὰ τὴν ἰδίαν των ἀσφάλειαν ἔπρεπε νὰ φονεύσωσι τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις ἐξάπαντος θὰ τοὺς ἐπρόδιδε καὶ θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ καταφύγιόν των ἂν ἔπραττον τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ· ὁ ἀποτρόπαιος νάνος μὴ συγχωρῶν τὸν Μουσταφᾶν διὰ τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῇ χθὲς ἐξ αἰτίας του παρεκίνει τοὺς λῃστὰς νὰ τὸν σφάξωσιν ἀμέσως.

— Ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς τολμήσῃ νὰ ἐγγίσῃ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του τὸν φονεύω ὡς σκύλον.

Ἐν ἀκαρεῖ ἐπῆλθεν ἡσυχία, ὁ δὲ Μεβρούκ παρακολουθούμενος ἀπὸ σκλάβον σύροντα δύο ἵππους ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς.

— Ὁ θεὸς μαζί σου, Μουσταφᾶ, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ εἴθε ὁ Προφήτης νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ ἐπιτύχῃς τὸν σκοπόν σου.

Ὁ ἀδελφός μου ἀνωρθώθη διὰ μιᾶς, ἐνδυναμωθεὶς δὲ κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν ἐκείνην, ἐπήδησε πλήρης ἐλπίδων ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ὅστις ἐκτύπα διὰ τῶν πετάλων τὸ ἔδαφος, ἀνυπομονῶν νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ διάστημα.

(Ἕπεται συνέχεια.) [Κατὰ τὸν Γερμανὸν Χαουφ]

Αἰμιλιος Εἰμαρμενος

Ο ΑΛΑΖΩΝ ΑΛΕΚΤΩΡ

Μέσα 'ς ἕνα περιβόλι, μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ
Δύο φοβεροὶ κοκόροι εἶχαν πόλεμο γερό.
Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἕνας τέλος τὸν ἐνίκησε τὸν ἄλλον
Ὑψηλὰ πολὺ ἀνέβη, καὶ μὲ θόρυβον μεγάλον
Τὰ τῆς μάχης καὶ τῆς νίκης ἤρχισε νὰ ἀρασδειάζῃ,
Ὅταν ἔξαφνα γεράκι εἰς τὰ νύχια τὸν ἁρπάζει
Καὶ τὸν φέρει τρομαγμένον στὴν ἀπόκρημνη φωλιά του
Ὅπου μ' ὄρεξιν γεμίζῃ τὴν ἀχόρταγη κοιλιά του.

Τώρα φίλε, ἡ μεγάλη τοῦ κοκόρου δυστυχία
Σοὶ δεικνύει πόσον βλάπτει ἡ μωρὰ ἀλαζονεία.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΠΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟΝ

— Ποῖος σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ φυτρώσῃς ἐδῶ; εἶπε μία κατακόκκινη Παπαροῦνα εἰς ἓν μικρὸν Ἀσπρολούλουδον, τὸ ὁποῖον εἶχε φυτρώσῃ πλησίον της.

— Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ εἰξεύρω καλὰ καλά, ἀπεκρίθη τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ εἶσαι κοντά μου;

— Καθόλου.

— Δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι ὑψηλή;

— Ναὶ πραγματικῶς εἶσθε πολὺ ὑψηλή.

— Καὶ ὡραία;

— Εἶσθε πολὺ ὡραία.

— Χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ φοβῆται.

— Καθόλου.

— Τί μικρούλικο ποῦ εἶσαι!

— Ναί, πολὺ μικρούλικο.

— Καὶ ἀσήμαντο.

— Ὦ! πολὺ ἀσήμαντο.

— Καὶ ἄσχημο.

— Ἔχετε δίκαιον.

— Κανεὶς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ σε ἰδῇ δύο φοράς.

— Πιθανόν.

— Οἱ διαβάται οὔτε γυρνοῦν νὰ σὲ ἰδοῦν.

— Πραγματικῶς.

— Ἐνῷ ἐμὲ μὲ θαυμάζουν.

— Ἀλήθεια;

— Καὶ ἀμφιβάλλεις; εἶπεν ἡ Παπαροῦνα πλέον κόκκινη ἀπὸ ὀργήν.

— Δὲν τὸ εἰξεύρω, ἀπεκρίθη ἡσύχως τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Εἶσαι ζηλιάρικο, εἶπε μὲ περιφρόνησιν ἡ Παπαροῦνα.

— Ἔχετε λάθος, εἶπε τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Δὲν εἰξεύρω τί θὰ ἔδιδες διὰ νὰ εἶσαι εἰς τὴν θέσιν μου.

— Ὦ! ὄχι, σὲ βεβαιῶ.

— Νομίζεις ὅτι ὅταν ἔλθουν οἱ θερισταὶ θὰ γυρίσουν νὰ σὲ ἰδοῦν;

— Τὸ ξεύρω ὅτι δὲν θὰ ῥίψουν βλέμμα ἐπάνω μου.

— Δὲν φροντίζουν δι' ἐσέ.

— Αὐτὸ δὲν μὲ δυσαρεστεῖ.

— Θὰ σοῦ γυρίσω τὴν ῥάχι μου.

— Ὅπως θέλετε.

— Καὶ δὲν θὰ λυπηθῆς;

— Ἐγώ; Καθόλου.

— Σὲ περιφρονῶ.

— Ἀλήθεια! εἶπε τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Μοῦ ἔρχεται ἀηδεία ποῦ σὲ βλέπω.

— Καλὰ λοιπὸν θὰ κάμετε ἐὰν στρέψετε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον ἡ Παπαροῦνα.

— Τί συμβαίνει; εἶπε τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Οἱ θερισταὶ πλησιάζουν .... φοβοῦμαι πολύ. Προχθὲς ἐθέρισαν ἕνα σωρὸν Παπαροῦνες.

— Ἔχετε τόσον ὡραῖον καὶ ὑψηλὸν ἀνάστημα, ὥστε θὰ σᾶς ἰδοῦν χωρὶς ἄλλο.

— Σιωπὴ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐψιθύρισεν ἡ Παπαροῦνα Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι μικρὰ ὅπως σύ.

— Πραγματικῶς ἐμένα δὲν εἰμποροῦν νὰ μὲ ἴδουν εὐκόλως, ἀπεκρίθη τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Δὲν θὰ σὲ ἰδοῦν ἐσέ.

— Κανεὶς δὲν θὰ προσέξῃ εἰς ἐμέ.

— Χαῖρε! Νά! ἔρχονται... θ' ἀποθάνω.

— Χαίρεται!

— Ἐφάνην σκληρὰ πρὸς σέ. Μὲ συγχωρεῖς;

— Δὲν δυστηρεστήθην ἐναντίον σας.

— Μὲ λυπεῖσαι ὀλίγον;

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

— Εἶσαι καλὸν καὶ εὐγενὲς ὄν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι ὑπερήφανον.

— Δὲν ἔχω καὶ λόγον νὰ εἶμαι.

— Χαῖρε!... ἀποθνήσκω.

Δυστυχὴς Παπαροῦνα! οὗτοι ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι της. Καθ' ἣν στιγμὴν τὴν εὗρε τὸ δρέπανον τοῦ θεριστοῦ τὸ Ἀσπρολούλουδον ἔκλειε τὰ πέταλά του διὰ τὴν νύκτα. Ὅταν τὴν αὐγὴν τὰ ἤνοιξεν, ἡ Παπαροῦνα ἔκειτο πλησίον του νεκρά!

Τὸ μικρὸν ἄνθος ἐδόξαζε τὸν Θεὸν διὰ τὴν τύχην του, ὅτε ἡ βαρεῖα πτέρνα ἑνὸς θεριστοῦ τὸ ἔχωσε τόσον βαθέως εἰς τὸ ἔδαφος ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἐτάφη διὰ παντός. Ἀλλ' ἀνηγέρθη μετ' ὀλίγον δροσερὸν καὶ ἀκμαῖον, πεπεισμένον ὅτι ἡ ἡσυχος εὐτυχία ἀνήκει πεπερισσότερον εἰς τοὺς ταπεινοὺς παρὰ εἰς τοὺς ἀλαζόνας, εἰς τοὺς μετριόφρονας παρὰ εἰς τοὺς θρασεῖς. Ὅτι ἐπὶ τέλους εἶνε προτιμότερον νὰ εἶνε τις μικρὸν Ἀσπρολούλουδον παρὰ μεγαλοπρεπὴς καὶ φαντασμένη Παπαροῦνα.

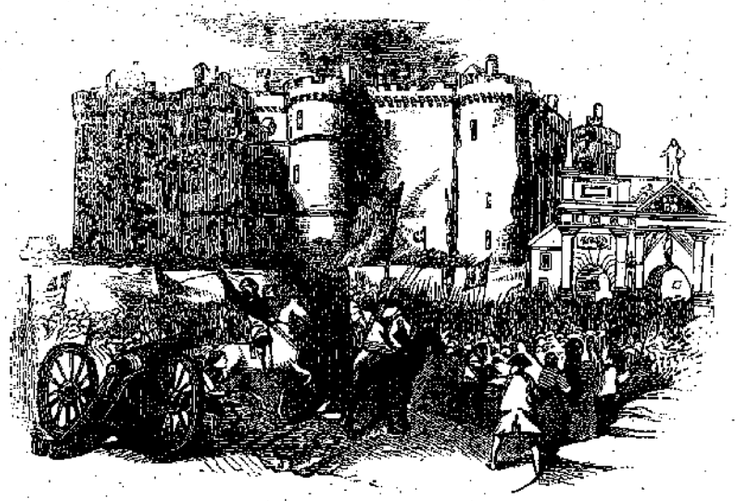

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ

Βαστίλλη! ὄνομα φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον, τὸ ὁποῖον μὲ ῥῖγος καὶ τρόμον ἤκουσαν χιλιάδες ἀνθρώπων. Τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο φρούριον τῷ 1369 ἐν Παρισίοις οἰκοδομηθὲν ἐχρησίμευεν ὡς ἀπέραντος εἱρκτὴ ἐπὶ ἑκατοντάδες ἐτῶν. Πόσοι ἐστέναξαν εἰς τὰ ἀνήλια βάθη τῆς Βαστίλλης! Ἁπλῆ ὑπόνοια τῶν ἰσχυρῶν, ἁπλῆ καταγγελία κατά τινος καὶ ἀνηρπάζετο, ἐγίνετο ἄφαντος, ἐθάπτετο ζῶντανός, καὶ οἱ συγγενεῖς του, τὰ τέκνα του παρεδίδοντο εἰς τὸ πένθος, εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν, εἰς τὴν ἔνδειαν.

Διὰ τοῦτο ὅταν ἐξερράγη ἡ μεγάλη ἐκείνη γαλλικὴ ἐπανάστασις, ὁ λαὸς πρὸ πάσης ἄλλης πράξεως ὥρμησε καὶ ἐκυρίευσε τὴν Βαστίλλην τῇ 2/14 Ἰουλίου 1789. Κατεκρήμνισε καὶ κατεδάφισε τὴν κατηραμένην ἐκείνην εἱρκτὴν τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι ἀνέδιδον λυγμοὺς καὶ κραυγὰς ἀπελπισίας. Ἡ ἅλωσις τῆς Βαστίλλης ἦτο τὸ πρῶτον πρὸς ἐλευθερίαν κίνημα, ἦτο τὸ πρῶτον κτύπημα κατὰ τῆς τυραννίας

Οἱ Γάλλοι πρὸς διαιώνισιν τῆς μνήμης τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὥρισαν τὴν 2/14 Ἰουλίου, ἐπέτειον τῆς ἁλώσεως τῆς Βαστίλλης, ὡς ἡμέραν ἐθνικῆς αὐτῶν ἑορτῆς.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 17ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους δημοσιευθεισῶν 125 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις εὗρεν ἕκαστος.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*Ἡλικίας 12—15 ἐτῶν*)

Πρῶτον βραβεῖον: Βασιλὴς τῶν Ἀνθέων, 111.
Δεύτερον βραβεῖον: Τιτίκα, 106. — Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου 102.
Τρίτον βραβεῖον: Διονύσιος Μ. Μάστρακας, 100.— Κροκόπεπλος Ἠώς, 99. — Τόξον τοῦ Φοίβου, 99.
Ἔπαινος: Μοσχαβόλον Ἔαρ, 97.— Νίκη, 97.— Ἀλκυών, 95.— Μέλας Ἀετός, 93.— Κεραυνοβόλος Ζεύς, 92.— Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνα, 89.— Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, 89.— Κάδμος, 89. — Δ. Γ. Καζάσμάζης, 89.— Μάχη τοῦ Γκριζόβαλη, 88.— Ῥοδκλὴ Λύγοῦλα, 88.— Οὐρανία Αὔρα, 87.— Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης, 87.— Φοῖβος Ἀπόλλων, 86.— Ἄσπρος Γάτος, 84.— Μεγάλη Δούκισσα, 82.— Ἀντίνοος ὁ Τρώς, 81.—Γεώργιος Ι. Ζώτος, 81.— Ἀετὸς τῆς Ἠπείρου, 78.— Ἀμφιτρίτη, 76.—Τηλέμαχος, 72. —Ὑψιπέτης Ἀετός, 71.— Γαληνιαία Θάλασσα, 64. — Ἐργατικὴ Μέλισσα, 64.— Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, 63.—Φιλοποίμην, 58.—Θεοδόσιος Θεοδοσιάδης, 57.—Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, 57.—Ἀλέξανδρος Ν. Δ...56.— Σορὸς Πλάτων, 56.— Καραϊσκάκης, 54— Σάββας Πασαρίδας, 54.
Εὔφημος μνεία: Πολυξένη Βάθη, 48.— Πασίων ὁ Μεγαρεύς, 46.— Διατί μ' ἐλησμόνησες; 45.— Πρῶτος Σωματοφύλαξ, 45.— Ἀνθοπῶλις τῆς Φλωρεντίας, 44.— Πάτροκλος, 44. — Ἐθνικὴ Σημαία τῶν Κρητῶν, 35.— Ῥοὺξ Νηήου, 35. — Χ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, 34.—Καλλικέλαδος Ἀηδών, 32.—Ἀντώνιος Κ. Πετρόπουλος, 31. —Κυπριακὸς Ἀστήρ, 30.— Κορυθαίολος Ἕκτωρ, 28.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*Ἡλικίας 8—12 ἐτῶν*)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἑσπερία Αὔρα, 110.
Δεύτερον βραβεῖον: Ἀηδὼν ἡ Λάλος, 105.— Παῖς τοῦ Παναγιωτοῦ, 105.
Τρίτον βραβεῖον: Ἰάσων, 104.— Ἡρωϊκὴ Πάργα, 100.—Ἰουλία Καραβεοδωρῆ, 100
Ἔπαινος: Χρυσόκομος Νάρκισσος, 96.—Αἴας ὁ τοῦ Ὀιλέως, 95.— Ἀρχιμήδης, 95.—Βασιλεὺς τῶν Δασῶν, 93.— Λευκὴ Χιών, 89.— Κ. Δ. Σταυρίδης, 81.—Τουρκοφάγις Σαρακηνός, 84.—Ἴον τὸ Τρίχρουν, 81.— Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, 75.— Δελφὶν τῆς Μεσογείου, 74.—Ἀκτὶς Ἡλίου, 72.—Παπουτσωμένος Γάτος, 71.— Δροσερὰ Πηγή, 66.— Σεμνὴ Ἴα, 58. — Διάβολος τῆς Μυκώνου, 57.— Μεμῖκος Ι. Μέξης, 55.— Σαλαμηνία Ναῦς, 55. — Στρατηγὸς Λύσανδρος, 52.— Ὀρφεύς, 50.
Εὔφημος μνεία: Βασίλισσα τῶν Δασῶν, 48. — Βαβυλωνία Ἡγεμονίς, 47.— Ἄσπρο Λαγουδάκι, 45.— Ἀνδρέας Ζαφειρᾶτος, 45.— Βασιλὶς τῶν Τίγρεων, 44.— Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων, 42.— Ἀστήρ, 41.— Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 40.— Σπουργίτης, 38.— Ἀττικὴ Νύξ, 34.— Μέτερνιχ, 34.— Ἀλάλητο Πουλί, 32.— Ἰουλία Κ. Σωτήρου, 31.— Ἀγνὴ Περιστερά, 30.— Ἀνατολικὸς Φρουρός, 27.— Ναπολέων Βοναπάρτης, 25.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*Ἡλικίας μικροτέρας τῶν 8 ἐτῶν*)

Πρῶτον βραβεῖον: Περικλέτος, 80.
Δεύτερον βραβεῖον: Κόκκινος Γάτος, 70.— Ταρτησία Ἰκτίς, 43.
Τρίτον βραβεῖον: Λεωνίδας ὁ Σκαρτιάτης, 29.— Μαρίκα Πασαρίδα, 28.— Στέφανος τῆς Μυρσίνης, 24.
Ἔπαινος: Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, 19.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ *ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς ἀναμίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων*: Ἄγριον Κῦμα, 24.— Ἀηδὼν τῆς Ἀνοίξεως, 23.—Ἀθανάσιος Διάκος, 18.— Ἀθῶα Περιστερά, 10.—Φλωρεντία Ν. Ἀρσένη, 16.—Α. Ν. Ἀρσένης, 18.—Ἀρχηγὸς τῶν Ζουάβων, 21.—Νικόλαος Βαλλήνδας 10.—Ἕκτωρ Βέγιας, 24.—Βερζεβούλ, 9.—Α. Βιδάλης, 2.— Κ. Δ. Γελέκης, 3.— Γέρων Ἀγωνιστής, 8.— Γλυκεῖα Ἑλλάς, 23. — Γ. Ι. Δημάκος, 21.— Δημόκριτος Ἐμπεδοκλῆς, 9.— Χριστίνα Ἀρ. Ἐλευθερίου, 2.— Ἐλεύθερος Σκοπευτής, 3.— Ἔνδοξος Ἕλλην, 13.— Ἐφεσιακὸς Σπινθήρ 16. —Βέττα Ζαφειράτου, 19.— Σ. Ζερβός, 20.— Ζεὺς ὁ Νεφεληγερέτης, 8.— Ἱερολοχίτης, 19 — Ἰωάννα δ' Ἄρκ, 7.—Καλλικάνζαρος, 2.—Μαρία Καλούδη, 1.— Νικόλαος Γ. Κανταρτζῆς, 17—Καπετὰν Κουπιᾶς, 10.— Παρμενίων Γ. Καρτάλης, 21.— Κυκλαμιά, 15.—Κῦμα τῆς Θαλάσσης, 8.—Ἀλέξανδρος Γ. Κυρίτσης, 4.—Κῦρος ὁ Πρεσβύτερος, 10. — Λύκαιος Ζεύς, 12. — Μαρανθεῖσα Μυοσωτίς, 7. — Χαρίλαος Μαυράκης, 12.— Ἀριάδνη Μιαούλη, 11.— Μικρὰ Γρυλλοποῦλα, 22.— Μικρὸς Δημοτικὸς Σύμβουλος, 17.— Μιχαὴλ Στρογκόφ, 18.— Μουσοστεφὴς Κόριννα, 15.—Ναπολέων Βοναπάρτης, 25.— Ναύαρχος Μιαούλης, 11.— Ναυπλιέις, 13.— Νηματᾶς, 5.— Δημ. Γ. Νικολαΐδης, 4.— Χρ. Γ. Ἐυδεᾶς, 13.— Οἰδίπους Τύραννος, 14.— Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, 12.— Βαρβάρα Ι. Παπᾶ, 8.— Βάσσω Παπαγεωργακοπούλου, 9.— Παρθενικὴ Καρδία, 24.— Πάπεμπς, 12.— Φωτεινὴ Α. Πετούση, 11.- Πηδασσος Ἀμπελόεσσα, 10.—Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, 10.— Πωνηρὰ Μάτια, 5.— Ῥοδοπλασμένη Κόρη, 10.— Α. Ῥοδόπουλος, 5.—Δημήτριος Ῥαῦσσος, 9.— Κ. Στάμος, 5.— Κωνστ. Μ. Στέφας, 8.—Κωνστ. Κ. Συμεωνίδης, 4.— Τρωπαιοῦχον Μεσολόγγιον, 2.— Φίλη τῶν Ἀνθέων, 6.— Φίλιππος ὁ Ἀκαρνάν, 11.—Φιλοκτήτης, 18.— Φωνὴ τῆς Ἐλευθερίας, 13.—Χαβίβ Χαβάβ, 6.

[Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες ἐν οἱονδήποτε βραβεῖον νὰ μᾶς δηλώσωσι τὴν διεύθυνσίν των διὰ νὰ τοῖς στείλωμεν τὰ βραβεῖα, οἱ δὲ λαβόντες τὸ πρῶτον βραβεῖον νὰ μᾶς πέμψωσι τὴν φωτογραφίαν των διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ].

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης διέταττε τὸν ὑπηρέτην του νὰ ὑπάγῃ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὥραν εἰς τὸ πλησίον τῆς οἰκίας του ἡλιακὸν ὡρολόγιον.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν, κύριε, νὰ ἰδῶ τὴν ὥραν εἰς τὴν μεριδιάνα ἀφοῦ εἶνε νύκτα! λέγει ὁ ὑπηρέτης.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο, ἂν εἶνε νύκτα! ἐπαναλαμβάνει μετ' ὀργῆς ὁ Κουφιοκεφαλάκης, δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς μαζί σου τὸ φανάρι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφεσιακοῦ Σπινθῆρος.

Ὁ Χαρίλαος λέγει ὅτι ἔμαθεν ὅλα τὰ ἑλληνικά. Ὁ Γεώργιος διὰ νὰ τὸν παιριπαίξῃ τῷ λέγει:

— Πῶς θὰ 'πῆς μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων;

—Ἑλληνίζω.

—Ἀμὴ τῶν Γάλλων;

— Γαλλίζω.

—Ἀμὴ τῶν Οὔγγρων;

— Τῶν Οὔγγρων; Οὔ....γγαρίζω.....

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κλ. Λεοντίδη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Δὲν μὲ βαρύνουν αἱ ἐπιστολαί σου, φιλτάτη *Ἑλλάς*, ἀλλὰ τοὐναντίον μοὶ προξενοῦν εὐχαρίστησιν. Ὥστε γράφε μου τακτικά, ἂν μ' ἀγαπᾷς.

Μ' ἀρέσει ὡς ψευδωνυμόν σου τὸ *Ἡρωϊκὸν Σοῦλι*, φίλε μου Δ. Γ., καὶ δύνασαι μὲ αὐτὸ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου συμπεραίνω πόσον δυνατὸς εἶσαι εἰς τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας τῶν νεωτέρων χρόνων, *Βασιλεῦ τῶν Ἀνθέων*, καὶ σὲ συγχαίρω. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ἐνδεικτικόν σου θὰ φέρῃ μεγάλον βαθμόν.

Χαίρω πολὺ διότι ἀντημείφθησαν οἱ κόποι σου, *Πυρποληκὸν τοῦ Κανάρη*, καὶ ὑπερηφανεύομαι διότι ἔχω φίλους οἱ ὁποῖοι κρίνονται ἄξιοι ἀμοιβῆς διὰ τοὺς κόπους των.

Ἰδοὺ ὅτι σήμερον θὰ κορεσθῇ ἡ περιέργειά σου, φίλε *Γεώργιε Κλ. Λεοντίδη*, διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πολὺ εὐχαριστεῖται ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ βλέπουσα πάλιν τὸ γράψιμον τῆς *Λαϊδεμένης*.

Τέλος πάντων ἔλαβα γραμματάκι σου ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρόν, χαριτωμένη μου *Πηνελόπη*. Τόσον καιρὸν ὅπου δὲν μοῦ ἔγραφες ἐνομίζετο ὅτι εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶχες λησμονήσῃ τὴν φίλην σου ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ εἶχα μέραν λύπην... τώρα ὅμως εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀφ' οὗ μὲ ἐβεβαίωσες ὅτι ἂν καὶ ἔχεις περισσότερα μαθήματα ἀπὸ τὸν χειμῶνα θὰ οἰκονομήσῃς καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Σοῦ στέλλω χίλια φιλιὰ νὰ τὰ μοιρασθῇς μὲ τὸ *Χάνι τῆς Γραβιᾶς* καὶ τὸ *Παχ*... ὄχι, τὸν *Βάνια* θέλω νὰ εἴπω ('Ὀλίγον ἔλειψε νὰ φανῶ ἀκριτόμυθος καὶ νὰ εἴπω τὸ *Παχουλὸ Παιδάκι*.) Κύτταξε ὅμως νὰ κάμῃς μὲ δικαιοσύνην τὸ μοίρασμα.

Πότε λοιπὸν θὰ ἀρχίσῃ καὶ ἡ ἐξαδέλφη τῆς *Πηνελόπης* νὰ μοῦ γράψῃ συχνά; Πότε;

Ἀπὸ καρδίας εὐχομαι, *Τιτίκα* μου, νὰ ἀπολαύσῃς ὅ τι ἐπιθυμεῖς.

Καὶ ἄλλοι πολλοὶ φίλοι μου, *Νηματᾶ*, μοὶ ἐκφράζουν καθημερινῶς δι' ὡραίων ἐπιστολῶν των τὴν ἰδίαν μὲ σὲ ἐπιθυμίαν περὶ συχνοτέρας ἐκδόσεως τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Τοῦτο δεικνύει πόσον πολὺ μὲ ἀγαπᾶτε, ἀγαπημένα μου παιδιά, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τοῦτο· ἀλλά... ὑπάρχει ἓν σπουδαιότατον *ἀλλὰ* τὸ ὁποῖον, πρὸς μεγίστην λύπην μου καὶ τῶν εἰλικρινῶν φίλων μου, μὲ ἐμποδίζει νὰ ἐκπληρώσω ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον τὴν ἐπιθυμίαν σας αὐτὴν ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἰδική μου ἐπιθυμία. Τὸ ἀλλὰ αὐτὸ τὸ εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ἀπαντῶσα εἰς τὴν φίλην μου *Γαληνειαίαν Θάλασσαν*.

Ὅταν θὰ στείλῃς τὴν συνδρομήν σου, *Βασιλεῦ τῆς Ἄμμου*, σημείωσέ μου καὶ ποῖα φύλλα δὲν ἔλαβες διὰ νὰ σοῦ σταλοῦν. Οὔτε ἄλλος τὸ ἔχῃ οὔτε μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμον *Χρυσόμαλλος Πειρατής*.

Βλέπεις λοιπόν, πουλάκι μου *Ἀλκυών*, ὅτι γράφεις ὅταν θέλῃς καὶ πολὺ χαριτωμένα μάλιστα; Ἡ περίοδος ἐκείνη τῆς ἐπιστολῆς σου ὅπου περιγράφεις πῶς ὁ πατέρας σου «ἅμα ἐμυρίσθη ὅτι ἦλθε τὸ φύλλον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, δὲν ἐκράτησε τὴν ὑπομονήν του, ἀλλ' ἐξεπετάχθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ σοῦ τὸ ἄρπαξε ὡς λαίμαργον παιδίον διὰ νὰ τὸ διαβάσῃ αὐτὸς πρῶτος καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ τὸ δώσῃ καὶ σένα» μὲ ἔκαμε νὰ γελάσω πολὺ καὶ—δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρύψω—μοῦ ἐκολάκευσε κάρα πολὺ τὴν φιλαυτίαν μου. Λίγο τώχεις νὰ βλέπῃς ὅτι καὶ οἱ πατέρες σὲ περιμένουν μὲ λαχτάρα νὰ σὲ διαβάσουν; Καὶ μάγισσα νὰ ἤμουν δὲν θὰ τὸ κατώρθωνα εὔκολα εὔκολα!

Μάλιστα, φίλη *Ἰουλία Σωτήρου*, ἐπιτρέπω καὶ εἰς τὴν *Ἄννα* σας νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ τὴν ἄδειάν μου τὴν συνοδεύω μὲ ἓν θερμότατον φίλημα, τὸ ὁποῖον ἐκ μέρους μου σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς δώσῃς.

Σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας, φίλτατε *Μεμῆκε Μέξη*. Ἔτσι θέλω τοὺς φίλους μου, νὰ ἀριστεύουν!

Καὶ πῶς περνᾷς εἰς τὴν ἐξοχήν, ἀγαπητὴ *Κλεονίκη Κατσούτα*;

Δὲν σὲ λησμονῶ, *Ἄσπρε Γάτε* ἀλλ' ὁ καθεὶς μὲ τὴν σειράν του.

Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, *Ἀτρόμητε Τζαβέλλα*, ἂν, διερχόμενος τῶν Ἀθηνῶν, προφθάσῃς νὰ ἐπισκεφθῇς τὸ Γραφεῖόν της.

Περιμένω λοιπὸν συχνὰς ἐπιστολάς σου, *Ἀρχηγὲ τῶν Εὐζώνων*.

Τὰ συγχαρητήριά μου, φίλε *Ἰωάννη Σ. Βάρθη*, διὰ τὸν προβιβασμόν σου καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ κυνήγιον.

Τὰ γραμματόσημα ὅπου μοῦ ἔστειλες, φίλε μου *Δ. Α. Παγάρε*, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν διότι εἶνε μεταχειρισμένα· δύνασαι νὰ ἀγοράσῃς τὸν τόμον τοῦ 1885 μὲ γραμματόσημα τῶν ὁποίων δὲν ἐγένετο χρῆσις.

Χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου, *Πολυμαθὴ Ὅμηρε* καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἐγὼ δὲν κακιώνω, *Γέρων Ἀγωνιστά*, ἀλλὰ νὰ μὴ κακιώσῃς καὶ σὺ ἂν ποτὲ συμβῇ κανὲν λάθος καὶ χάσῃς μερικοὺς ἀριθμούς, ἂν εἰς τὸ ἑξῆς δὲν γράψῃς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου τὰ λύσεις ἑκάστου φυλλαδίου.

Γράφε μου σὺ μεγάλας ἐπιστολάς, ἀγαπητή μου *Μερόπη*, καὶ ἂς εἶνε τὸ γράψιμόν σου κανὸν· αὐτὸ εἶνε ἐν μέσον καλὸν διὰ νὰ τὸ διορθώσῃς, ἐπειδὴ ὡς φιλόταμο κοριτσάκι ὅπου εἶσαι θὰ προσσαθῇς κάθε φορὰ νὰ μοῦ γράψῃς καλλίτερα, καὶ ἔτσι θὰ γίνῃς καλλιγράφος πρώτης τάξεως.

Μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Φιλόπατρι Ἴων*, καὶ δὲν τὸ ἔχει ἄλλος.

Περιμένω λοιπὸν μὲ ἀνυπομονησίαν, φιλτάτη *Ἰουλίου Καραθεοδωρῆ*, νὰ μοὶ διηγηθῇς τὰς εἰς Ὀστένδην διασκεδάσεις σου. Ἡ ἀνάγνωσίς των θὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω πρὸς στιγμὴν τὸν καύσωνα τῶν Ἀθηνῶν.

Μάλιστα, *Γεώργιε Ζώτε*, ὁ στέλλων λύσεις δικαιοῦται νὰ στέλλῃ καὶ τῆς ἰδικῆς του δημοσιευθείσης πνευματικῆς ἀσκήσεως τὴν λύσιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

178. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εὑρίσκεται 'στὰ τέσσαρα στοιχεῖα,
Τὸ δεύτερόν μου θὰ ἰδῇς εἰς τὰ σιδηρουργεῖα.
Ἂν δὲ τὰ δυὸ μέρη μου τὰ συναρμολογήσῃς
Κύκλωπα μέγαν θὰ ἰδῇς καὶ νὰ μὴ ἀπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἄμμου.

179. Λεξίγριφος.

Ἰχθὺς εἶνε τὸ πρῶτόν μου, νῆσος τὸ δεύτερόν μου
Καὶ εἶν' ὡραῖόν τι πτηνόν, φίλε, τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ἀνωνύμως.

180. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς.
Ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι, ἄλλην πόλιν θ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Α. Πανάγου.

181. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι κράτος τῆς Ἀσίας.
Ἂν μ' γράμμα μ' ἀφαιρέσῃς
Κι' ἄλλα δύο μοῦ προσθέσῃς,
Ἄλλο κράτος τῆς Εὐρώπης
Παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῆς Μαντινείας.

182. Στοιχειόγριφος.

Ὅλοι, φίλε, θὰ εἰσέλθωσιν ἐντός μου, συλλογίσου!
Ἂν τὴν κεφαλήν μ' ἀλλάξῃς, πόλις εἶμαι μιᾶς νήσου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπορρήτου Μπουμπουλίνας.

183. Τονόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς, εἶμαι, φίλε, μακρατέρα.
Ἂν τὸν τόνον μου ἀλλάξῃς,
Τότε, φίλε, μὴ τρομάξῃς:
Εὐθὺς πόλις θέλω γίνῃ, ἀλλὰ ὄχι ἐλευθέρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Λεπτοῦ.

184. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὰς προθέσεις δύνασαι νὰ μ' εὕρῃς, ἂν ζητήσῃς·
Ἀλλ' ἂν ἓν μόνον γράμμα μου τυχὸν μετατοπίσῃς,
Τότε θ' ἀλλάξω, φίλε μου, τὴν φύσιν τὴν ἐμήν
Καὶ μουσικόν τι ὄργανον θὰ γίνω 'ς τὴν στιγμήν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως.

185. Αἴνιγμα.

Εἰς τὸ σῶμα, φίλε, κεῖμαι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῴων,
Κ' εἰς τὴν Κρήτην πόλις εἶμαι ἐκ τοῦ χρόνου τῶν ἡρώων.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Ἱλ. Λεωνιδίου.

186. Αἴνιγμα.

Πτερὰ 'γὼ δὲν ἔχω καὶ ὅμως πετῶ,
Τὸ φῶς ἀποφεύγω, τὸ σκότος ζητῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

187. Αἴνιγμα.

Μικρὸν εἶμαι — Κ' ἐνῷ κεῖμαι
Ὅπου βλέπεις, — Δὲν μὲ βλέπεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Βοζίωνων.

188. Αἴνιγμα δημῶδες.

Κλειδόνω τὸ σπιτάκι μου καὶ ῥοῦχ' ἀφίνω ἀπ' ἔξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

189. Κυβόλεξον.

1. Προσθάλλω εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ πίπτεις ὅταν μ' ἔχῃς.
2. Γωνή, παιδίον βέβαια δὲν εἶμαι· δὲν μὲ βλέπεις;
3. Μ' εὑρίσκεις εἰς τὸ λεξικὸν ὡς σπάνιόν τι ῥῆμα.
4. Ἀνδρεία, τόλμη καὶ ἰσχὺς εἰς ἕκαστόν μου βῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Φλωρεντίας Ν. Δ. Ἀρσένη.

190. Τρίγωνον.

1. Ἐντὸς εἶμαι τῆς κοιλίας.
2. Θεὸς τῆς Μυθολογίας.
3. Εἶμαι τῶν συνδέσμων εἷς.
4. Γράμμα εἶμαι· μ' ἐννοεῖς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκυποδὸς Ἀχιλλέως.

191. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων Α Δ Ι Ι Ι Ι Ν Ν Ο Σ σχημάτισον σταυρὸν μὲ κοινὸν γράμμα τὸ Δ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Γάτου.

192. Ἐρώτησις.

Ποιὸς σὲ μαθαίνει γράμματα χωρὶς αὐτὸς νὰ ξεύρῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαληνιαίας Θελάσσης.

193. Ἐρώτησις.

Ποῖα λέξι, φέρει ὅλα τὰ φωνήεντα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφεσιακοῦ Σπουθήρος.

194. Ἐρώτησις.

Ὁ πενθερὸς τοῦ πατρὸς τοῦ Παυλάκη, ὁ ἐκ μητρὸς πάππος του, καὶ ὁ πατὴρ τῆς ἐκ μητρὸς θείας του πόσα 'μάτια ἔχουν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γεωλαΐδος.

195. Παίγνιον.

Διὰ τῶν γραμμάτων τῆς φράσεως: *ἀπὸ μέλιτος* σχημάτισον ὄνομα γνωστότατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Στραγκώς

196. Κεκρυμμένα ὀνόματα κορασίων.

1. Πόσον εἶνε ὡραῖος ὁ διαυγὴς οὐρανός!
2. Ποία ἡδονὴ νὰ πράττῃ τις τὸ ἀγαθόν!
3. Ἡ φύσις ἀναθάλλει ἅπασα κατὰ τὸ ἔαρ.
4. Πόσον μὲ μαγεύει ἡ ἀνατέλλουσα ἥλιος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Ναρκίσσου.

197. Φύρδην—μίγδην.

Οὐῆν τὸ' πάθέλση νὸλυκεν ὀτ ὀδρόν
Πῆνὶ ὀτ σᾷμ' οὖσακνὰ τσῇ ὀδνηὸτὰ
Στῆ ασδῦσι, τὸ μαχρῶ ἠρεθιδελπη
ρεθυσαράνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

198. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1. Θεὸ τῆς μυθολογίας. 2. Πόλις τῆς Ἰταλίας. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Ὄνομα Μούσης. 5. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 6. Ἀρχαῖος συγγραφεύς. 7. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαμπροῦ Ἠλίου.

199. Ἐλλιποσύμφωνον.

'ὁ—'α''ἰ'ε'ο'—'ἑ'ᾳ'—'ἑ—'ὁ—ὁ'οἰο'—εἰ''ο'οῦ'ε—'ἀ—ἀ'α''α'ὼ'ε'—ἀ'ὸ—ἔ'α—ἐ''ᾳ'—'α'—εἴ'ε—'ἀ—'ὁ'—'ἀ'ω 'ε''—'ἰ'ο'—'α'.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκ ὀνος.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ συλλαβίῳ τῆς 15ης Μαΐου Πνευματικῶν ἀσκήσεων

126. Παναιτωλικὸν (Πᾶν. Αἰτωλικόν). — **127.** Μαρία (Μά ῥοιά). — **128.** Ἀδάμαστος, ἀδάμας. — **129.** Κυδωνίαι, Κυδωνία. — **130.** Ὁδός, ὁδούς. — **131.** Θάμνος, ἀμνός. — **132.** Πάτραι, Ἄρτα. — **133.** Κεραυνός, κενός. —

134.
Θ Ι Ρ Α
Η Ρ Ω Σ
Ρ Ω Μ Η
Α Σ Η Ρ

135.
Ε
Π Υ Ρ
Π Α Τ Η Ρ
Ε Υ Τ Α Ξ Ι Α
Ρ Ε Ξ Ι Σ
Ι Σ
Α

136.
Α Ρ Τ Α
Ρ Ε Α
Τ Α
Α

137. Τὰ ἀρνία ἦσαν τρία. — **138.** Κωνσταντῖνος. — **139.** Οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον. — **140.** ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ (1. Γορτύνια. 2. Νεάπολις. 3. Ὠρωπός. 4. Θέμις. 5. Ἰθάκη. 6. Ἀμφιτρύων. 7. Ἀντιγόνη. 8. Τάκινθος. 9. Τίγρις. 10. Οὐρανός. 11. Νῖνος). — **141.** ΑΗΔΩΝ, ΝΗΣΣΑ (1. ΔΝ. 2. ΗΘΙ. 3. ΔόλοΣ. 4. ΩμοΣ. 5. ΝαυπακτίΑ).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ